

Liska Tibor
Széchenyi-díjas lett



Nemzetközi kutatást, kísérletet szeretnék szervezni: vám-, adó- és inflációmentes területek kipróbálásával. Lichtensteinnél kicsit komolyabban. Az ENSZ keretében. Nagy kísérlet az adóztató-foglalkoztató politikák helyett. Különben sehol nem lesz vége az állami szabad rablásnak. Ma már a korábbinál is értelmetlenebb az állami bérrabszolgaság gyakorlata. Már az új hadiipar sem foglalkoztat. Nincs rá szüksége. Törvényt kellene hozni végre az állami adóztatási, devizagazdálkodási, bér-gazdálkodási büntetkezések ellen. Tarthatatlan az állami monopóliumként üzött parttalan pénzhamisítás kártétele.

Egy pillanatot, ha megengeded, Nemzetközi pénzügyekből azt tanultuk, hogy a XX. sz. első felében felcserélték az aranypénzrendszert a hitel-pénzrendszerrel. De hamar kiderült, hogy ezt sokkal többféle módon lehet hamisítani, elrontani, mint az aranypénzrendszert. A század második felében az IMF, a Világbank, az egész nemzetközi pénzügyi rendszer lépésről lépésre építi ki a hitelpénzrendszer konvertibilitását. Tehát, ha lassan is, de épül egy új, szabad piac. Ott a GATT is...

Nemzetközileg, De nézd meg, hogy milyen abszurdítás az, ami az egyes országokon belül van! El a kezekkel a jövőre!

Gratulálok a kitüntetésedhez. Hogy érzed magad? Köszönöm, most jól. Még élek. És dohányzol... Azt tudod, hogy kinek a javaslatára kaptad a díjat? Egyelőre rejtély. Pénzdíjas volt? Igen. Ennek örültem. Most, a rendszerváltás után, jobban odafigyelnek rád? Többet megkeresnek? Főleg mint csodabogarát. Az érdemi eszmecserére kevesebb. Sűrű-forgó mindenki, nincs ideje senkinek nagy kérdésekre. Mik a terveid? (Folytatás a 2. oldalon)

KK 17896 FFF 5047 EP-LH
KÖZGAZDÁSZ
A BUDAPESTI KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

XXXIV. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM ARA: 5 FORINT 1991. MÁRCIUS 27.



Charlie angyalai Fotó: Forrai Zsolt

Az IBM befört, hogy mi „kitörhessünk”

Talán nem sokan tudják egy majdnem szuperszámitógép — egy IBM 3090/170J modell lesz. Ez a gép a határán van anna, amit a Com- most az egyetem számítástechnikai kör-pontjában, pontosabban a Kinizsi utcai épület 4. emeletén uralkodik. Az átépítésről az IBM tehet. A részletekről Quittner Juditot, az IBM Academic Initiative projekt magyarországi vezetőjét kérdeztem:

Tulajdonképpen mi az IBM akciójának a lényege? Az IBM Európa nagy jelentőségű oktatás-kutatás támogatási programot jelentett be 1990. június 6-án, 4 kelet-közép-európai ország számára. A program célja a korszerű informatikai módszerek megismertetése, használataba vételének elősegítése. Ennek érdekében magyar, cseh és szlovák, lengyel és jugoszláv egyetemekkel közösen, mind a négy országban létrehozunk egy-egy Számítástechnikai Referencia és Fejlesztő Központot. A központokat az IBM fogja felszerelni — az exportengedélyek által megengedhető — legkorszerűbb hardverrel és rendszerszoftverrel, valamint olyan alkalmazási szoftverekkel, melyekre az illető országnak szüksége van. Magyarországon ennek a nagy központnak a Közgazdaságtudományi Egyetem ad helyet.

Az együttműködési szerződés a 3 budapesti egyetem — BKE, ELTE, BME és az IBM Európa között tavaly novemberben került aláírásra. Milyen technikai eszközökhöz jut így az egyetem? — Az egész központ agya egy majdnem szuperszámitógép — egy IBM 3090/170J modell lesz. Ez a gép a határán van anna, amit a Com-com engedélyez, ami pedig a teljesítményét illeti, tízszerese a jelenleg Magyarországon működő legnagyobb IBM-számitógépnek. Ehhez a számítógéphez kapnak hozzákapcsolódási lehetőséget egyenlő mértékben az első lépésben 3 budapesti egyetem (a BKE, az ELTE és a BME), majd a későbbiekben más egyetemek, főiskolák hallgatói, oktatói, kutatói. Ez azt jelenti, hogy mindhárom egyetemre egy-egy 30 munkahelyes hálózatot helyezünk el, melynek a főbb jellemzői: 20 terminál, 10 PS/2, mátrix- és lézerprinterek. A központi gép főbb jellemzői: 128 MB központi tároló, 10 GB háttértároló, és egy nagy teljesítményű kommunikációs kontroller, mely az egyetemek közötti számítógépes kapcsolatot hivatott biztosítani. A hardverrel együtt installációra kerül az a szoftvercsomag is, mely a nyugat-európai egyetemeken már bevált és kitenően műszoftverrel, valamint olyan alkalmazási szoftverekkel, melyekre az illető országnak szüksége van. Magyarországon ennek a nagy központnak a Közgazdaságtudományi Egyetem ad helyet.

(Folytatás a 2. oldalon)

BKE—BME Egyetemközi
Környezetgazdálkodási
Központ

Dr. Csáki Csaba egyetemünk rektora és dr. Michelberger Pál, a Budapesti Műszaki Egyetem rektora aláírta a két egyetem együttműködése keretében létesített Egyetemközi Környezetgazdálkodási Központ alapító okmányát március 18-án. Az aláírás alkalmával a rektorok kiemelték, hogy a környezetvédelem komplex jellege önmagában is indokolja a két egyetem folyó környezetgazdálkodási oktatás és kutatás összehangolását, hatékonyságának fokozását. Ezen túlmenően a közös koordinációs központ létrehozása azért is jelentős, mert ez az első hivatalos együttműködés a két egyetem közt. Kifejezésre juttatták azt a meggyőződésüket, hogy az együttműködésre további lehetőségek is kínálkoznak, és keresni kell azokat a területeket, ahol ezek gyakorlati megvalósítására is sor kerülhet.

Nem lesz felső létszámhatár, kivéve, ha lesz

Nem született egyértelmű döntés arról, hogy lesz-e felső létszámhatára azoknak a szakirányoknak, amelyekre az érintett tanszékek fogadókész-ségénél sokkal többen jelentkeztek. A legkritikusabb esetek: a pénzügyi és a menedzser-tanárak. Két kérdést tettünk fel az érintett tanszékvezetőknek, Bánfi Tamás-nak (pénzügyi tanszék), illetve Dobák Miklósnak (vezetési és szervezési tanszék). Lesz-e felső létszámhatára a szakirányokra felvehető diákoknak; milyen egyéb kriteriumok alapján válogatnak a jelentkezők között? Az újról megkérdeztük Balogh Erika HT-elnök véleményét is.

BÁNFI TAMÁS:

A tanszékünk eredetileg úgy tervezte, hogy a korábbi évek pénzügyi szakának megfelelően 60 diákot tanítunk a pénzügyi szakirányon. Erre van kapacitásunk. Azóta ezt az álláspontot több oldalról érte kritika: egyrészt jóval több hallgató jelentkezett erre az oktatási formára; másrészt — mint azt előre látni lehetett — az egyetem vezetése támogatni igyekszik ennek a megnövekedett igénynek a kielégítését. Ma már nyilvánvaló, hogy eredeti elképzelésünk nem tartható. Jelenleg 130 körüli a szakirányra jelentkezők száma. Mivel az emiatt felmerülő igényeink kielégítésére nem kaptunk garanciát, mindent elkövetünk a létszám alacsony tartása érdekében: erős ellenpropagandát folytattunk, kijártuk, hogy a pénzügyi másodszakirányként is felvehessék a diákok. Ennek azonban nem lesz igazán komoly hatása, a mostani létszámot még több tényező is növelheti. Például az egyetemi tanács legutóbbi ülésén megszüntették 10-12 kis létszámú szakirányt. Az ezekre jelentkezett hallgatók egy része valószínűleg „hozzánk is pártol”. Ez várható, hisz aki korábban azért jelentkezett máshová, mert folyton arról hallott, hogy körülbelül 60 diákot fogadunk, az most láthatja, hogy nincs ilyen felső küszöb. További körülmény, amivel számolni kell, hogy a következő félév során a szakirányok egy része bizonyára nem fogja kielégíteni a hallgatóság igényeit. Megkezdődnek az átjelentkezések, ami biztosan érint majd minket is.

Egy szó mint száz, a megnövekedett igényeknek csak akkor tud a tanszék megfelelni, ha körülbelül 6 új státus betöltéséhez elegendő bérkeretet vagy óradíjkeretet kap, valamint ha biztosítani tudjuk a dologi feltételeket, a számítógépterminálok rendelkezésre állásától a tananyagig.

Marx-ügyben a biokémikusok gyanúsak...

Jó néhányszor fültanúja festeni az ott lógó Marx-képeket: Marxnak úgyis vállára vetve a kabátját, nem is kéne egymás közt az éppen ott ülészek, ideje lenne már át- kora átfesteni,

érkezőből máris távozóvá

válhatna a mester — szólt az alábbi viccelődés. Egy napon aztán hült helye volt már csak a képnek. Jó négy hónapja eltűnt. Fogalmam sincs, hova lett — mondja Kupcsik József rektorhelyettes. Vadász István rektori titkár szintén nem tud semmit. A rektor- helyettes úgy emlékszik, valakik kérték, hogy vegyék le a képet, hogy ki és miért, azt nem tudja. O semmilyen utasítást nem adott senkinek. Arra vonatkozóan sem, hogy tegyék vissza. Szerinte a mostani helyzetben a legjobb az egészről elfeledkezni,

Azt mondják rólad, hogy ez idő tájt te vagy az egyetem a leggazdagabb ember.

Nem tartozom a leggazdagabb egyetemisták közé. Ezt határozottan állítom. Ismerek nagyon sokat, aki hasonló tevékenységgel sokkal előbbre vitte, vagy pedig egészen más vonalon, de jól megszédte magát. Az tény, hogy az az anyagi helyzet, amit megteremttem magamnak, nekem tökéletesen elegend. Később sem vágyom nagy gazdagságra. Igazán csak egy biztos háttérre szeretnék, nagy családot, szép kertes házsal, a négy gyerek mellé három kutyát. Ugyanis családcentrikus vagyok, s ha nagy családot tervez az ember, akkor a pénzre is gondolni kell. Mindenki azt mondja: kicsoda örült dolog ez a mai világban. Hogy lehet annak az anyagi feltételeit megteremtteni? Lehet, hogy ez nagyon rózsaszínű tervezettségnek tűnik, de én megteszem mindent ennek érdekében. És az eddigi eredményeim bizonyos fokokig azért igazolják, hogy megvalósítható. Nincs lehetetlen, ha valamit akarsz és igazán akarod, no meg átláthatóság is van hozzá, akkor azt elérheted. Csak akkor nem vagy képes valamit elérni, ha lótyizel.

Egy hallgató, aki állítólag a leggazdagabb

Méri Tamás IV. éves kül-miközben igazából senki nem lát a zsebébe. Pedig mi is ki-resebb bizniszmen az egyetem. Vannak barátai, irigyei,

kényelmetlen ezt feszegetni, akár pro, akár kontra. Hozzáteszi még, neki úgy tűnik, mintha a képkeret nyomatis eltűntették volna a falról.

Szó sincs róla, hogy a kép helyén leradiroztuk a falat — mondja Rétfalvi And-rás gondnok. — Nyáron festés volt a tanácsteremben és nincs ott akkora kosz, hogy a kép szeptembertől novemberig újra nyomot hagyott volna. Igen, tényleg kérték, hogy vegyék le a Marx-képet, a gondnokság egy telefont ka-

pott erről, hogy pontosan miért és kitől, arra Rétfalvi And-ras nem emlékszik. Végignézzük a rendezvényt naplót, úgy rémlik, egy konferencia miatt kellett Marxot eltüntetni. A papírokból sem derül ki, hogy melyik miatt, még leginkább a nemzetközi mikrobiológiai tanácskozás gyanús, de ez sem bizonyítható, írásos nyomnak se híre, se hamva.

A kép keretét meg kellett erősíteni, ezt a munkát Rétfalvi And-ras is meg csinálta. (Folytatás a 6. oldalon.) és milyen érzés az, ha egy hallgató hajtja a pénzt? — Hogy kerültél kapcsolatba és mikor az üzleti élettel? — Nem tudom. Egyszerűen velem született. Ez érdekel, bennem van, ráéreztem és ezért csinálom. Edesapám ugyan az utóbbi 8-10 évben szállóában dolgozik, menedzseri beosztásban, de igazából ritkán konzultálunk ilyen dolgokban. Mindenki a maga vonalát viszi, nem keverednek össze az üzleti ügyeink. Már gyerekkorom óta bennem volt az üzleti szellem. Szerettem rajzolni, és amikor meg-

HTT-pénzfelosztás

A Hallgatói Tudományos Tanács 420 000 Ft pályázati támogatást osztott fel erre a félévre a hallgatói szakmai kezdeményezések között március 7-ei ülésén. Ez az összeg — mely a KÖZ-GAZDA Alapítvány által összegyűjtött támogatásokból származik — másfélszerese a tavaly tavaszinak. Támogatásban részesültek: Rajk László Szakkollégium 85 000, Társadalomelméleti Kollégium 93 000, Széchenyi István Szakkollégium 85 000, Studium Generale 57 000, Társadalomtudományi Klub 30 000, Közép-Európai Nyelviskola 8000, Egyetemi Vállalkozói Kollégium 52 000 és a Német Hét 10 000 Ft értékben.

Lenger Csaba
HTT-titkár

Elkészült a gazdasági bizottság anyaga

A gazdasági és pénzügyi menedzmenttel foglalkozó munkabizottság összefoglaló anyagát a Közgazdász következő számának mellékleteként, teljes terjedelmében nyilvánosságra hozzuk. Racionalizálás, adaptivitás, humánus célművelés. Eddigi munkánk emlékeztetőket küldtünk az egyetemi és kari vezetőknek, továbbá a társbizottságoknak. Tépeldőseinket kezdetben indulatokkal tarkított, később lanyha, a közelmúltban pedig intenzív érdeklődés kísérte. Az érdeklődőkkel menet közben is megosztottuk gondolatainkat.

A küldöttgyűlés jelentésünk sulypontjai módosulhatnak a remélhetőleg számos észrevétel, illetve a három bizottság közös anyagának szerkezeti és belső kapcsolódási szempontjai miatt. Szeretnénk valamennyi egyetemi polgárral megismertetni elképzeléseinket, noha tudjuk: nincs biztosíték sem arra, hogy mondanivalónk egyetértéssel találkozik, sem pedig arra, hogy javaslatainkat a következő vezetés magáénak tekinthesse.

Ennek ellenére örülnénk, ha pár forintot mindenkinek megérne munkánk megismerése. Az egyetem gazdasági működésének analizálásával, a létszám- és bérkonceptióval, az egyetem új pénzügyi alapjainak számbavételével foglalkozó fejtegetések igen kemény belső vitáink és empirikus vizsgálódásaink termékei.

A magam részéről ezúton is szeretnék köszönetet mondani a bizottság tagjainak, különösen Sugár Andrásnak, Reszegi Lászlónak, Detrekői Lászlónak, Turján Sándornak, Bakacsi Gyulának, Fábián Tamásnak, Halász Gézának, továbbá „külsősésként” Kerekes Sándornak és Kerékgyártó Györgynek. Személyükben olyan kollegákkal dolgozhattam együtt, akik ezernyi elfoglaltságuk mellett sem szimuláltak a segítségemre, és képesek voltak egyéni szempontjaikat az egyetem — általunk vélt — közös szempontjai alá rendelni; ez talán az egyike a sajnálatosan ritkúló reménységűségeknak, amelyek még utat mutathatnak számunkra.
VERESS JÓZSEF

Dr. Drechsler László

1929-1990



gondolatai, elképzelései maradtak megvalósulatlanok, fajdalmas hiányt okozva mind a szélesebb, mind a szűkebb szakmának.

Drechsler László egész pályája — de mondhatnánk, egész élete — összeforrt a statisztikával. Már egyetemi éveiben (1948-1952) hallgatóként munkatársra lett a Közgazdasági Egyetem statisztikai tanszékének, később első munkahelyének. Innen került a Központi Statisztikai Hivatalba, de továbbra is (később egyetemi tanárként) megtartotta kapcsolatát az egyetemmel, a statisztika oktatásával. Kedvelt és népszerű előadó volt, hallgatói nagyrabecsülték világos előadásmódját, éles logikáját, találó, a humorral nem nélkülöző példát. Számos tankönyv, egyetemi jegyzet, tanulmány megírása fűződik a nevéhez.

Drechsler Lászlónak 1990. november 20-án bekövetkezett halálával a hazai és nemzetközön statisztika korszakunk egyik legnagyobb formátumú, legnagyobb tudású és legteremtékenyebb statisztikusát veszítette el. Készülő munkái, alkotásai maradtak félbe, az utolsó hetekig szőtt terveit es

Egyetemünk tanszékével való kapcsolata négy évtizedet fog át, ami a tanszék számára rendkívül gyümölcsöző volt.

P'Ō DROM... (ÚTON...)

Konferencia a cigányságról a Rajkban

A cigányságról rendez két-napos hétvégi konferenciát április 13-14-én a Rajk László Szakkollégium, az ezt megelőző héten különböző, a témához kapcsolódó kulturális rendezvényeket is tartunk. Hétfőn este a Phralipe cigányszervezet asztalára ad elő, a hét folyamán megtekinthetők Révész Tamás szociófotó, fiatal cigány festők alkotásai, valamint cigány témájú filmek (szoció, illetve játékfilmek) a kollégiumban. A konferenciát megelőző este cigány táncbárra is sor kerül.

A hét vége tervezett programjából: szombaton délelőtt Csálag Zoltán mond bevezetőt a konferenciához, majd Mezei Barna a magyar cigány-Holocaustról beszél. Davóczy Ágnes az európai, Éva Davidova (Cseh és Szlovák Köztársaság) a szomszédos országbeli cigányságról tart előadást. Délután Réger Zita nyelvtörténeti, majd Kovalcsik Katalin népzenei és Kriza Ildikó néprajzi előadását Dósi Ágnes követi a cigány értékről, illetve a családról. A nap lezárásaként kerekasztal-beszélgetés lesz a cigánysággal kapcsolatos oktatáspolitikai témakörében. A kerekasztal részt-

vevői: Csongor Anna, Solt Otília, Morvay Béla, Ladányi János.

Vasárnap Vajda Mihály az előfőleletekről, Ladányi János a budapesti cigányságról, Tauer János a bűnözésről, Sárközy Ildikó a cigány ifjúság életéséléről, Racz Sándor cigány vállalkozókról és Bárony János a kisebbségi törvényről tart előadást. Végül Hága Antonia és Horváth Aladar (SZDSZ-es cigányképviselő) beszélnek a cigányság politikai szerepéről.

A konferencia felkért hozzászólói, Konrad György, Havas Gábor és Fodor Gábor lesznek. Igyekezünk a konferenciára olyan előadókat meghívni, akik között a cigányság képviselői éppúgy helyet kapnak, mint neves közéleti személyiségek, vagy egy-egy tudományág képviselői, mivel ez a talán eklektikus összkép nyújtása az, ami szerintünk a legjárhatóbb út ahhoz, hogy a cigányokról és a cigánnyal egyetemben beszélhessünk.

Bízva benne, hogy a közös hang igenis megtalálható, mindenkit várunk a Rajk László Szakkollégium

Hírek

Rendkívüli, nyilvános tanácsülés Balassa Belát „doctor honoris causa” díszdoktorrá avatja a lap megjelenésének napján, március 27-én az egyetemen. Az avatáson diszdisktori székfoglaló előadást tart Balassa Béla Gaz-

dasági integráció Kelet-Európában címmel.

Személyi ügyeket tárgyal többek közt az egyetemi tanács március 28-i ülésén.

A vezetői értekezlet operatív teendőket tűz napirendre március 29-én.

Liska Tibor Széchenyi-díjas lett

(Folytatás az 1. oldalról.)

védelmetől végre! Jövedelemadóztatni egy korszakok értelmetlenség! A jövedelemadóztatása helyett a jövedelemhoz-képességet kellene adóztatni. De tulajdonképpen azt sem, hanem társadalmi örökségre volna szükség. Adó helyett a hitelkeretért kellene fizetni az állampolgárnak. És ha felvette a hitelt, akkor utána azt törleszse. Alanyi, emberi joggá kellene tenni a pénzügyi kötelezettséget. Sehhol a világon nincs már valódi magántulajdon. Nincs magántulajdon ott, ahol a jövedelem nagyobb részét eladóztatják. Üres hazugság, hogy ez a mai közigazgatás-elmélet tudomány volna. Mert egy Al Capone, egy keresztapa? Az legalább nem beszél mellé. Az jön, és nyíltan közli: rabolni jöttem. Viszont az állampolgári köteletségbe csomagolt, adózásnak nevezett kifosztás, ez etikusabbnál, gazdaságilag mérgezőbb.

— Na de eléggé általánosan elterjedt ez a gyakorlat. Elméleti történetben sem tanultunk más alternatívákról. Nehéz elszakítani a fantáziát a mindent kitöltő mai gyakorlattól.

— Ne hidd. Ez nem példa nélküli gondolkodási irány. Tavaly voltam Olaszországban a BIEN (Basic Income European Network) 3-ik konferenciáján. Pl. James Mead (Nobel-díjas, angol-indiai közgazdász) javaslata, az „agatofópiá” nagyon hasonlít az én korábbi tulajdonreform-konceptiómhoz. Munkarészvény meg ilyesmí. A létminimumhoz való emberi jog kérdését feszegeti. És vannak mások is.

— Olivashatók ezek magyarul?

— Nem nagyon. Hoztam egy nagy rakás irományt, de le kellene fordítani. Nem tudsz rá pénzt szerezni?

— Mennyi kellene?

— 3-400 000 Ft.

— Hát most pillanatnyilag...

lag... De talán ha ezt az írást olvassák...?

— Szóval a lényeg olyan, mint a különbség az alma és az almafa között. A munkaerő áru, de a munkaerőtöke nem az. Mert az embert nem szabad „eladni”...?

— Te tényleg tudsz meglepő dolgokat mondani. A reggeli Pesti Hírlapban pl. a föld korlátlan eladhatósága mellett érveltél. Adjanak el minél többet, akárhánem. Majd a piac... Na de józanul csak a földértékek bevezetése után képzhető el ennyire korlátlanul. Nem?

— Nem. Nem földértékadó. Licitációs rendszer kell. Bárki, bármikor licitálhassa ki a mindenkorai tulajdonost. Ez a lényeg.

— A Pesti Hírlapban nem így szerepelt.

— Pedig ez természetes. Gondolj bele.

— A mai átalakulásban engem nagyon zavar, hogy füsté válik a privatizáció használata. Holott rendezni kellene a pártállami tulajdon hagyatékát, az egyes állampolgárok felé. Nem csak részvény vagy vagyonjegy formájában, hanem pl. olyan szociális háló formájában, amelyre alanyi, tőketulajdonos jellegetű jog alapján tarthat igényt az állampolgár. Juttassák a hagyatékot ilyen formán személyesen az örökösöknek.

— Ez a társadalmi örökség lényegében. De ugyanez még sokkal jobb volna pénzkibocsátási alapon. Az egyén bocsássa ki a pénzt. A születéssel teremtődjön a pénz.

— Pillanat. Odáig értem, hogy a földáradékból és telekárjadékból kellene finanszírozni a szociális hálót, jövedelemadóztatás elhagyása mellett. És ezenfelül legyen mindenkinek egy hitelkerete is.

— Nemcsak a föld. Általában a monopóliumok utáni járadékról van szó. A monopóliumok tulajdonosává kell tenni az egyes embereket az adóztatókifosztás, -megnyomortítás helyett...
— A kiténtetésekor találkozta Antall Józseffel?

— Igen.

— Erről beszélgettetek?

— Nem. Csak udvariasan

megjegyezte, hogy olvasta a műveimet.

— Nem kellene szólni neki?
— Tudományos vagyontitkákat kellene szervezni.
— Mi a véleményed az egyetemi bizottságok munkájáról?
— Miről?
— Hát van ez az átalakulás. Küldöttgyűlések...
— Nem hallottam róla.
— Mi a véleményed az oktatás megújulásáról?

— De. Jó pár éve adtam Dobrovits Ivánnak egy javaslatot erről. Azt mondta, hogy majd szól, ha elolvasta. Még nem szólt. Piacosítani kell az oktatást. A diák vevő legyen, a tanár pedig eladó.
— A politikai pártok nem állnak ki e mellett.
— Hát azok nem.
— Mi a véleményed a voucher-rendszeréről? Milyen az állam a tanulási költséget adja a tanulónak, és a tanuló fizesse ki az oktatást? Minden rezsiköltségtől az öráadási díjig? Az egyetem már piaci vállalkozás legyen? Szunjön meg az állami és a magánügyet közti nagy különbség? Sajnos az oktatók ellenérdekeltek vallják magukat. Félnek a változástól, akármilyen előnyös is legyen az.

— Te, minek ide a voucher? Sok hátránya van az ilyen félig pénznek. Ezt a fasisztoid túlvizsgáztatást is belekevernék megint. Legyen tulajdonosa a hallgató annak a pénznek. És ha egyetemre akarja költeni, hát költsen arra. Nem szabad megkötni a kezét, hogy tégny ügy, mintha lenne pénzed, de nem költheted arra, amire akarod, mert az akkor nem pénz.

— Ettől messze vagyunk. Túl nehézkes ma a konfliktuskezelés.

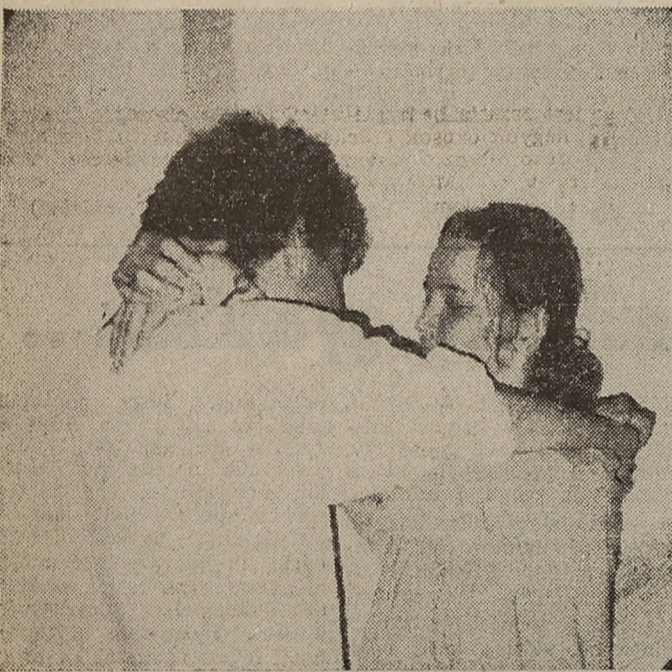
— Nagyon oda vagy ezért a voucherért. Kis cepp ez a tengerben.

— Szóval tényleg nem tudod, hogy ki terjesztett fel kiténtetésre?

— Még az is lehet, hogy a Glatz idejében jutottam eszébe valakinek (Máriás Antalnak). — A szerző.) Mindenképpen jól esett Göncz Árpád pedig megjegyezte, örül, hogy végre egy nonkonformistára is sor kerülhetett.

— Az interjú készítette: Fáy Árpád, estis hallgató

Kettős kötelék



Te meg én Fotó: Salamon Csaba

AIIESEC-konferencia lesz

„A piaci bevezetés fortélyai”

Bizonyára tapasztaltad már, hogy nem könnyű előállni valamit újjal. Nem könnyű meggyőzni másokat ötleted — egy termék, egy szolgáltatás, egy vállalkozás — előnyeiről, márpedig ez ma létfontosságú a versenyben maradáshoz. Talán te is szívesen meghallgatnád e téma specialista. E célt szolgálja az AIIESEC konferenciája: „A piaci bevezetés fortélyai” április 11-12-én a III. előadóban.

Célunk, hogy a konferencia minél gyakorlatorientáltabb legyen. Ezt esztanulmányokkal is igyekszünk elősegíteni; sikeres magyar és külföldi cégek és termékek piaci bevezetéséről fognak beszélni. Különböző pontjairól érkezett előadóink. A konferencia különlegessége, hogy ottthont ad egy, a legnagyobb reklámcégeket bemutató kiállításnak, és így alkalmat nyújt diákok és vállalati vezetők találkozására. Szeretettel várunk rendezvényünkre! Jelentkezés naponta 11-15 óráig Bajkó Zsuzsánál az 1. 167. szobában. Részvételi díj: 300 forint, amely az ebédek és a szünetekben felszolgáltakat is tartalmazza. Jelentkezési határidő: április 9.

A program: április 11. (csütörtök): délelőtt 9 óráig: Csáki Csaba rektor nyitóelőadása. Hubai Katalin (Pharmavit): Esztanulmány a Plusz bevezetéséről. Esztanulmány a Philips Magyarországi bevezetéséről (Ogilvy & Mather), Andrew Ternner (Price Waterhouse): A marketingköltségek megtérüléséről. Kandikó József (a Magyar Marketing-szövetség elnöke): Marketing mix. Délután 13 óráig: Lakos István, (a Kopint Datorg kereskedelmi igazgatója): Előadás a piacutatról. Külföldi esztanulmányok (előadják: külföldi diákok).

Április 12. (péntek): délelőtt 9 óráig: Vissi Ferenc (a Gazdasági Versenyhivatal elnöke): Árkiegészítő stratégia. Nemes Júlia (GGK Spot, az IBM magyarországi image-ének kialakítója): Image-kialakítás, Sáros Gábor (Hungexpo): Külső PR, Belső PR. Délután 13 óráig: Reklamációk, reklámkampányok (Ogilvy & Mather), Pálos Miklós: A sajtoreklám, Reklámháza.

Az előadások mindkét napon óránként követik egymást.

Az IBM betört, hogy mi „kitörhessünk”

(Folytatás az 1. oldalról)

— Csépai Jánostól, a számítóközpont igazgatójától kérdezem azt, ami valószínűleg igen sokunkat érint és még fog érinteni: hogyan változik meg a számítástechnika oktatása az IBM-gép üzembehelyezésének hatására?

— Az 1991/92-es tanévben az alapképzés megújult, de erre a döntés már akkor megszületett, amikor az IBM még nem tette meg az ajánlatát. Ezen újítások egy része formai (a 2 fél év heti két óra helyett 1 félév, heti négy órában folyik majd az oktatás), de lesznek lényeges tartalmi változások is. A felsőbb évfolyamok viszont már használhatják az új szuperszámítógépet. Számukra már jövőre beindulnak olyan kurzusok, amelyek például a nagygépes adatbázis-kezeléssel foglalkoznak. Ezen kívül megjelennek olyan tantárgyak is, melyek az IBM-gép nélkül vagy nem jelentek volna meg,

vagy nagyon elméleti síkon mozogtak volna. Ezen kurzusok beindítását én olyan „felhasználói” szakemberektől várom, akik képesek információ továbbadásra, és nem csak befogadásra.

— Képzéljük el a következő szituációt: szociológiából kell dolgozatot írnom, ki nem állhatom a könyvtárban végzendő keresgélést, nagyon rosszul képelek. Megtehetem-e az új berendezések segítségével, hogy az adatokat nyugat-európai adatbázisokból keressem ki, a dolgozatot szöveg-szerkesztőn készítsem el és végül kinyomtatom vagy saját mágneselemezemen adom le?

— Az IBM 3090 számítógép mindenképp a nagy számítógépes, illetve nagy adatbázisokat kezelő feladatok megoldásához nyújt segítséget. Azoknak a hallgatóknak, akik ilyen feladatot oldanak meg akár szakdolgozat, akár más formában, a gép a rendelkezésére fog állni. Az egye-

tem jövőbeli pénzügyi helyzete fogja meghatározni, hogy az ilyen célú munkahelyek száma milyen ütemben bővíthető. Kizárólag szövegszerkesztési célokra az IBM nagygépet — bár technikailag alkalmas —, úgy gondolom, nem szabad használni. A nagygéphez kapcsolódó Token ring hálózat gépei erre inkább használhatók. Tehát végző soron nem arról van szó, hogy létezik-e olyan szoftver és olyan hardver, amelyek a kérdésben felvetett feladatot meg tudja oldani, hanem az, hogy tudunk-e annyi munkaadóval beszerezni, hogy ez ne kuriózum legyen, hanem általánosan használható munkaeszköz. Ha egy szakdolgozat megírásának az a problémája, hogy bizonyos statisztikai számításokat kell elvégezni, akkor az elsőbbséget fog kapni.

— Utolsó kérdésemet ismét Quittner Judithoz intézem:

mit vár ettől az együttműködéstől az IBM?

— Az IBM Európa a gépeket egyelőre két éves időszakra bocsátotta az egyetem rendelkezésére. Ezt ha az együttműködés sikeres — és ebben bízunk — meghosszabbítjuk. Az együttműködést mi valóban nagyon hosszú távra tervezzük: az IBM elsődleges célja az, hogy az informatációs technológia szintjét emelje, olyan gépeket és szoftvereket adjon, mely megfelel a nyugati egyetemeken található berendezések színvonalának. A másik elképzelés az volt, hogy amikor a hallgatók kikerülnek az egyetemről, ne csak a PC-kről vagy PS/2-kről ismerjék az IBM-et, hanem olyan nagygépekről is, mint amilyen a 3090-es. A harmadik pedig az, hogy nagyon sok olyan kutatási program nem tudott Magyarországon beindulni, amihez olyan számítógépes háttér kellett volna, mint amilyet mi most a Közgázton installálunk. Röviden: szeretnénk, hogy az egyetemről kikerülő „kiművelt emberek” magasszintű IBM-kultúrán is nevelkedjenek.

Mere nyi Valér

Egy oktató távozásának anatómiája

„Egyszerre lennék vállalatvezető és egyetemi oktató”

— Tudomásunkra jutott, hogy állásajánlatot kapott egy vállalatnál. Mi a szándékod, itt hagyod az egyetemet? — kérdeztük Ligei Istvánt, a közlekedés tanszék munkatársát.

— A szerződést már meg is kötöttem, tehát nem csak szándékomban áll elmenni, hanem gyakorlatilag már meg is tettem. Egy osztrák kft.-nél fogok dolgozni április elsejétől. Ez egy auditor cég, amely Bécsben székel és Budapestén nyitottak egy counselor irodát. Tradicionális családi vállalkozásból nőtt ki magát, jó a vállalat image-e. Már korábban szereték volna, ha odamegyek, én azonban úgy gondoltam, hogy ezt a felületet még befedezem az egyetemen, így aztán megállapodtunk félúton.

— Milyen körülmények készítették végül is az elhatározásra? Az egyetemen kétségtelenül érzékelhető bizonytalansági állapot, ami különösen az ágazati tanszékek helyzetét érinti?

— A döntésemnek semmi köze nincs az ágazati tanszékek bizonytalanságához. Azt hiszem, itt is van mit és lenne is mit csinálni a tanszékkel. Ha a szakirány beindul, szeptembertől is szívesen tanítanék tovább, attól függetlenül, hogy nem az egyetemen dolgozom majd.

— Egy évig Németországban voltál ösztöndíjas, a logisztikával foglalkoztál. Most pedig adótanácsadó lesz belőled.

— A logisztikának kell hogy helye legyen az egyetemen, csak nálunk sajnos még nem elégé közismert. A diákok nem akarják észrevenni, hogy nem véletlenül propagáljuk. Nem jut el hozzájuk, nincs megfelelő motivációjuk; bár nem tudják, hogy mit jelent, nem érdeklik az iránt, hogy mi is lehet a logisztika. Nem látja senki, mekkora jelentősége van ennek, sajnos egyelőre elsősorban külföldön.

— Nem te vagy az egyetlen, aki más hazai intézményhez vagy külföldre megy. Jó néhány nyilván anyagi megfontolásból teszik ezt. Az egyetem legjobb erői hagyatják így el az oktatást, mi lehet ennek a következménye?

— Én személy szerint nem az egyetemi bizonytalanság miatt megyek el, a tanszékekkel kapcsolatban elég határozott elképzeléseim lennének. De azért azt hiszem, elég sok bi-

zonytalanság forrása az, hogy senki sem tudja biztosan, kikkel fog együtt dolgozni — én szeretem a munkatársaimat és a főnökeimet is, saját magam megválasztani —, senki sem teljesen biztos abban, pontosan mit fog oktatni a reform kapcsán, az új szervezeti felépítésben. Gondolunk itt különösen az ágazati tanszékekre, amelyek — mint arra Mézes Tamás nyilatkoztatta is utal — bizonyos átalakulások előtt állnak. Senki nem tudja biztosan, ki fogja megmondani, hogy ki, mit csináljon, tudja-e változtatlanul azt és úgy folytatni, ahogyan akarja. A tanárok szívesen oktatnak itt, és nem tudom, hogy ki az, aki ma a pénzért tanít az egyetemen. Én sem a pénzért jöttem ide, igaz „csabító” volt az ajánlat 20 százalékkal alacsonyabb fizetést ajánlottak, mégis jöttem. Tehát itt első sorban a munka szabadságfoka miatt vannak az ember-

A magyar gazdaság olyan átalakulás előtt áll, ahol rejtendő sok az igazi feladat, amely sok szakembernek — magamat is beleértve — olyan önálló, igazi kihívás, önmegvalósítási lehetőség, amit meg lehet, és meg kell oldani. Szívem szerint egyszerre lennék vállalatvezető és egyetemi oktató —, ahogyan a Németországban általános gyakorlat a közgazdászok körében —, de Magyarországon, ahol az üzleti világot is most kell felépíteni és az egyetemet is most kell átalakítani, ez a kettő sajnos nehezen egyeztethető össze.

Ezt az állásajánlatot kihívásnak tekintem, mondhatjuk úgy is, hogy megmerítésnek. Rám van bízva, hogy fel tudok-e állítani egy céget, sikeres tudom-e vinni. Rejtendő sokat tud egy auditor cég segíteni kis- és nagyvállalkozásoknak adótanácsadással, szaktanácsadásaival a pénzügyi gazdálkodás, ellenőrzés területén.

A logisztikával ezután is foglalkozom. Működik itthon a Magyar Logisztikai Egyesület, aminek eddig is tagja voltam, és remélem ezután szponzor is lehetek majd céggemmel. Természetesen logisztikai tevékenységet folytató vállalatokat is szívesen látok a leendő ügyfeleim között.

V. E.

Akadémiai székfoglalás

A Magyar Tudományos Akadémián Andorka Rudolf, az Akadémia levelező tagja doktori székfoglaló előadást tart március 27-én, du. 15 órakor a lapmegjelenés nap-

ján. Andorka Rudolf székfoglaló előadásának címe: HOMO SOCIO-OECONOMICUS (A közgazdaságtan és a szociológiai társadalmi és emberképe).

Megéri-e ma Marxot olvasni?

A Noderus ösztöndíj első díját Marx és tradíció című munkájával Szabó László harmadéves hallgató nyerte — adta hírül a Közgazdász múlt heti száma.

Ki ez a Szabó László? A nevéről egyetlen arc sem ugrik be, pedig a társadalomgazdasági szakra járok én is. Keresem, keresem. Ötlet: filozófia tanszék. Ott mosolyogva el is mondják: hát igen, László leginkább csak akkor jár be, ha órát tart (filozófia órát természetesen) a levelezőknek. Végül sikerült elcsipnem, hál istennek a szerdai gazdpól után ráér, együtt ücsörgünk az aulában. Mesélem, hogy találom meg, kifakadok:

— Mit hozol fel melegségre?

— Valóban nem tartozom az „egész-napot-az-egyetemen-töltők” közé. Szívesebben járok inkább könyvtárba. Sokat olvasok csillagászatról, tudományos-fantasztikus könyveket, és főleg filozófusok műveit. Be kell vallanom kissé kezdek „szakbarbárrá” válni, a szépprozáit már két-három

éve nem kisérem figyelemmel. Ami az ismeretlenséget illeti, nos az emberekkel való kapcsolataim inkább a minőség, mint a mennyiség jellemzi. Példának megemlíti *Solyom Antal*, egyetemünk adjunktusa nevére, akit követendő, bölcs barátként tisztel.

— Nekem másodikban ő tanította a filozófiát — jegyzem meg.

— Akkor az már filozófia történet lehetett. A mi óráink elsősorban még Marxra koncentráltak. De ez egyáltalán nem baj, így kerültek kezembé *Lukács, Rózsashegyi, Márkus György, Mézes Tamás, Balogh István* művei, na és persze Marxé.

— S amint lehetőség adódott, tollat ragadtál és leírtad a benyomásaidat. Így született volna a nyertes pályázati munkád?

— (Nevet.) Nem egészen. Egyrészt azért írtam Marxról, mert a pályázatban állt, hogy Marx Károly filozófiai tevékenysége a téma. Másrészt én Marxot nagyon érdekes embernek tartom. Különösen ma, amikor annyi okos értelmiségi

mond mindenfelét róla, nem árt, ha kicsit jobban ismerjük!

— Furcsa, hogy ezt mondd, mostanság mindenki inkább szerente elfelejtettni őt.

— De ezáltal igazam is tesz ki a róla és munkásságáról való gondolkodást. Marxot az aktuális politika alapján közelítették és közelítik meg. Az által, hogy tudniillik ki, mikor és mit mond róla „at lehet látni” az embereken. Ezt különösen fontosnak tartom ma, amikor sok új, ismeretlen ember bukkan fel a „közéletben”. Kevesen vannak, akik higgadtan maradnak, s nem taposnak bele, vagy lépnek csukott szemmel át a saját multjukon. Manapság például a demagóg kommuniztázás vált uralkodóvá, a kommunista lenéző, becsmérlő szöveg vált. Pedig én bizonyos értelemben kommunistának tartom magam, ha ez a társadalmat globálisan szemlélő, arról egy véleményem formáló embert jelent.

A múlt szemlélésében is összetettebb látásmódra lenne szükség. Szerencsére vannak,

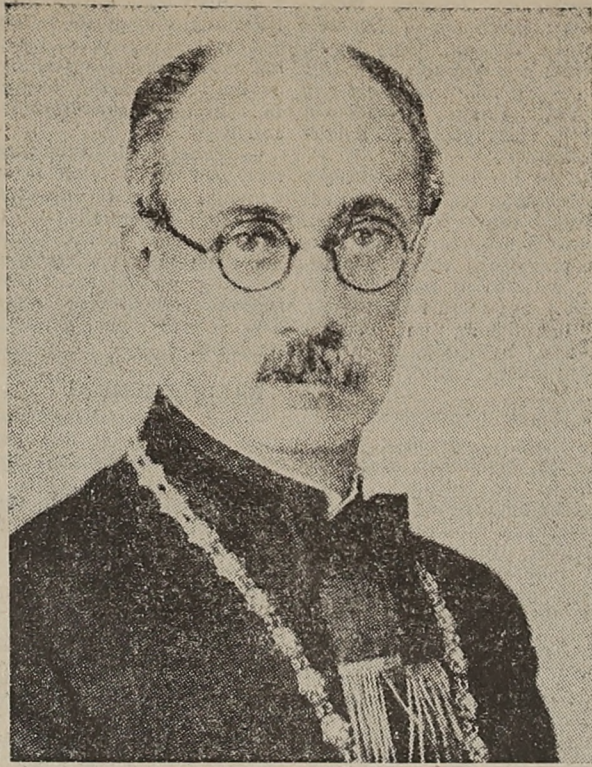
akik így is tesznek: *Ágh Attila, Eörsi, Bokros Lajos* például, ők nem is tagadják, hogy marx hagyományokhoz vagy legalábbis alapokhoz nyugszik gondolkodásuk. Szerintem Marx óta a társadalomról való gondolkodásban nem sok új született. Ő mondott utóljára e témában igazán „nagyot”. Eppen ezért fog a társadalomelméletben fel-tétlenül fennmaradni a neve.

— A kor, melyben Marx a reneszánszát éli...

— Igen, vissza fog térni. Most Marxnak dekonjunkturnja van. Kiiktatása része annak a folyamatnak, mely végbe-megy, nevezetesen, hogy el-fordulunk a radikális jövőképet alkotók felől.

A társadalomtervezés kezd elhanyagoltá válni, nincs igény rá Magyarországon. Ennek persze van reális alapja, de erre oda kellene figyelni. A hagyományos értelemben vett közgazdaságtan is háttér-be szorult. Még itt, a Közgáz-on is. Az egyetem egyre inkább kezd „business school”-lá válni, ami nem baj, hiszen most tényleg erre van igény,

Emlékezés gróf Teleki Pálra, egyetemünk tanárára



Most lesz fél évszázada, hogy az öngyilkos golyó kioltotta nagyívű politikusi és tudósi életét, amit ő kiáltásnak szánt, de visszhangja még a háború végét sem érte meg, pedig halálakor a majdani béketárgyalások asztalánál székelt igérték neki. (W. S. Churchill)

Teleki Pál élete, tudományos és oktatói tevékenysége szorosan kapcsolódik egyetemünkéhez, amelynek létrehozásában (1920) kezdeményező szerepet vállalt.

Teleki, miután 1921-ben otthagyta a külügyminiszeri, majd miniszterelnöki bársonyszéket, és hátat fordított a nagypolitikának, elfoglalja fenntartott helyét a Közgazdasági Kar Gazdaságföldrajzi Tanszékén. Ettől kezdve közel két évtizeden át a politika második vonalában marad, erre az időszakra esik tudományos és tanári munkássága: háromszor dékánja, majd a József Nádor Műegyetemmel történő fuzionálás után rektora az egyetemnek. Négy könyvet és közel száz tanulmányt írt, nagy részüket német, angol és francia nyelven. Tanszéke lett a hazai gazdasági földrajztudomány bölcsője. Népes iskolát teremtett, tanárok generációit nevelte.

Egyetemi tanulmányait a jogi fakultáson végezte, de figyelmét hamarabb az időszakkban a földrajz felé fordult. Geográfiaiból kitűnő iskolát „kapott mesterétől”, a nagy híró *Lőczy Lajos* professzortól. Földrajzi munkásságát felfedező utak leírásával kezdte. Az utazások kezdetéről fogva élénken foglalkoztatták, s ha alkalma adódott, maga is vállalkozott utakra. Első amerikai tanulmányútja (1912) tapasztalatait összegzi Amerika gazdasági földrajza c. munkájában.

Utazásai, tudományos kapcsolatai, sokoldalú képzettsége a tanári pályára predesztináltak, de tudósi indíttatása családi örökség (Teleki Sámuel — Afrika-kutató).

Tárgyat, a gazdasági földrajzot az egyetemen igen alapos természetföldrajzi alapvetéssel, a világ sok tájának személyes ismeretével oktatta. Előadásai fő céljáról — s ez ma is tanulságos lehet — a gondolkodni tanítást, hallgatói geográfiai látókörének szélesítését tekintette. A tárgyi ismeretek oktatását ennek rendelte alá. Kifűnő érzékkel emelte ki a lényegét. Írtozott a sematikus skatulyázástól, az enciklopedikus tárgyalástól. Előadásai nem előre elkészített és szépen megkomponált szónoklatok voltak, hanem ott, a teretemben a témáról alkotott gondolatok. Gyakran elkalandozott a témától, hogy bemutassa, ugyanazt a dolgot hányféleképpen lehet megközelíteni. Nem állt meg a hipotézisek előtt, ellenkezőleg, rámutatott, hogy tudásunk milyen különböző érvényű elemekből áll. Ez szerinte ítéletre, óvatosságra és gondolkodásra nevelt. Nem erőltette rá gondolatát, véleményét a hallgatóra. Egy-egy előadása igazi szellemi

tornának számított. Hallgatóihoz, munkatársaihoz viszonyát meleg érdeklődés, segítőkészség jellemezte.

Teleki Pál korának nemzetközileg elismert földrajztudósa volt, számos nemzetközi díj birtokosa. 34 évesen a Magyar Tudományos Akadémia tagja. Akadémia-székfoglalóját A földrajzi gondolat története címmel tartja, amelyben tisztázza a földrajztudomány elméleti és módszertani kérdéseit — ez ma is a „legtelegebb” mű.

Az első világháború végén, a várható következményekre készülve, Magyarország területi integritásának védelmére, hat geográfussal hozzákezd Magyarország nemzeti térképének statisztikailag pontos előkészítéséhez. A magyarokat vörös színnel jelölte — ez domináns a híres „Carte rouge” térképén, amely objektivitásával nagy feltűnést keltett a trianoni béketárgyaláson, ahol azonban a döntés nem tudományos megfontolások, hanem Clemenceau diktátuma alapján született.

1924-ben a Népszövetség által az Irak-Törökországi közötti moszuli határvita kivizsgálására kiküldött hármas bizottság tagja.

Teleki korán felismerte, hogy Európa társadalmi átalakulásán megy át, s a szociális kérdéseknek mind nagyobb súlyuk lesz. Azt is látta, hogy Magyarországon és viszonyok ismerete és kezelése elmarad az európai színvonalától. Bethlen István támogatásával 1924-ben megszervezi a Szociográfiai Intézetet, hogy gyűjtse és feldolgozza a hazai tájak, községek társadalmi-kulturális és politikai viszonyaira vonatkozó adatokat. Ez a később lassan beporosodó Intézet a harmincas évek második felének egyik legjelentősebb szellemi irányzata, az ún. falukutató mozgalom hatására új virágzásnak indult.

Az első országos hírű faluszociográfia elkészítésének terve Teleki tanszékéről indult ki, az ő tanársegédekével és tanítványaival karöltve *Kodolányi János, Kovács Imre* és mások részvételével készült el az „Elsüllyedt falu a Dunántúlon” c. szociográfia, amely elindítója lett a mindinkább politikai színezetűvé váló falukutató irodalomnak. Ez időben virágzott a falukutató írók mozgalma is. Ebben az atmoszférában rendezték meg Teleki támogatásával, tanársegédekével és a földrajztanári szak hallgatói másokkal együtt 1938 novemberében a Táj- és Nép-kutató Kiállítását a Károlyi palotában. A kiállítást Teleki nyitotta meg, de néhány nap múlva ő is zárta be, mint indokolta: a saját nevelésű lovak elragadták a hintót... A kiállítás egyik legfontosabb mondanivalója a magyar mezőgazdaság birtokviszonyainak és a bankvilágnak a kritikai bemutatása volt. A kiállítás táblái, térképei és azok tartalma keményen kritikus, forradalmi volt. A legerősebb tiltakozást a nagybirtokrendszer és az ország lakossága szociális rétegződésének ellentétét bemutató terem váltotta ki. A terem eredeti feliratát a megnyitáson résztvevő Teleki azonnal leragasztatta és kicserélte: a „Fojtató Nagybirtok!” felirat helyébe a „Nép és Föld” került.

Miért záratta be a kiállítást? Teleki elsősorban a nagybirtokosok érdekeit szem előtt tartva szándékozta az ország gazdasági és állami életének korszerűsítésére. Megfelelő mederbe akarta terelni a magyar társadalom demokratikus megújítását. Megijedt, hogy „felelőtlen” fiatalok lázító kiállításának védnökségét vállalta és maga is hozzájárult a politikai feszültség fokozásához. Egész politikai működésére, felfogására jellemző ellentmondásosság tudósi pályáján is kiütöközt: olyan erőket szabadított fel, amelyeket csak adminisztratív úton tudott visszacsorítani.

1938-tól újra a nagypolitika elővonálába kerül, először kultuszminiszter, majd az *Imrédi* kormány bukását követően miniszterelnök lesz. Még kellett tehát válnia a katedrától. A két bécsi döntés jelezte politikai elveinek, a revízióért folytatott küzdelem beérését. A harmadik ország gyarapításával, annak körülményeivel — megsejtve azok távolabbi súlyos következményeit — nem értett egyet. A területi kérdést déli szomszédunkkal, Jugoszláviával szemben sem fegyverrel kívánta rendezni. Ezt megakadályozni nem tudta: öngyilkossága azonban kiáltás maradt. Halála megrázta a nemzetet, az egyetem gyaşa sokszoros volt, mert hiszen az életét is neki köszönhette. Élete, amelynek középpontjában a haza, a tudomány szolgálata állott, végeszakadt, tanszéke gazda nélkül maradt.

DR. BERNÁT TIVADAR
egyetemi tanár

de ha például megnézed a közgazdasági szakra hányan járnak...

Megnéztem: 16-an. Ha már visszakanyarodunk az egyetem világába, László dolgozótára terem a szót.

— A munkám témájáról nem lehet beszélni, el kell olvasni — szögezi le komolyan. Azután lassan hozzáteszi: A Társadalom és gazdaság áprilisi számában rövidített formában megjelenik.

Mással próbálkozzom. — Ha ilyen sikeresen tevékenykedsz filozófiai „körökben”, hogy-hogy ide, a Közgázra jársz?

— Gimnáziumban elsősorban a történelem és a matematika ragadta meg érdeklődésemet, de vonzóltak a csillagászat, fizika, általában a természettudományok is. Szerettem volna megismer-ni a világot, s annak rendjét mindenestül. Ez a teljes-ségre törekvés ma is hajj, de-hát ebből nem lehet megélni. Közgazdászokra viszont most szükség van. Nem bántam meg, hogy idejöttem. A „csak” filozófiát hallgatók soha nem foglalkoznak reprodukciós mechanizmusokkal, kimarad a tudásukból a közgazdaságtan, a pénzügytan ismerete, ami ma nagyon fontos társadal-

munk életében. A XX. század végén a sokoldalúság a leg-főbb erénye és előnye a gondolkodó embernek.

Sokoldalúság. Ami azt illeti Szabó László é napokban újabb pályamunkát készít, Ez-útta a privatizációról.

Ha nem is ez a fő cél, remélnék újabb summás összeg gyarapítást az eddigi 8000 svéd koronás BC-számlát, s ta-lán egy újabb cikk a Közgáz-dász hasábjait. Megéri Marxot olvasni!

Kovács Ágnes

Elsősök gyertek! Várunk

A Rajk László Szakkollé-gium május elsején kirándu-lást tervez a Pilisbe, amelyre minden elsőst szeretettel vár. A kirándulás egynapos, s egy kollégiumi piknikkel ér véget.

Az elsősök számára nemcsak ezt a programot szervezi a kollégium, hanem ápril-is 17-én, szerdán, egy elsős napot is. A program: sport, malacsütés, beszélgetések.

Ismét a szakirányokról Nem lesz felső létszámhatár, kivéve, ha lesz

(Folytatás az 1. oldalról)

gon át a fényképezőgépig és az ahhoz szükséges papírig.

— Mi a véleményed arról a felvetésről, hogy miután az egyetem más tanszékein többben foglalkoznak vállalati pénzügyekkel, ők pótolhatnák a hiányzó oktatókat?

— Arról nem tudok, hogy tanszékeinkön kívüli kollégák oktatnának, is pénzügyi témaköröket. Elvileg nem látom akadályt az átcsoportosításnak, ezt azonban nem lehet mondjuk „fölkülről” ráerősíteni egyik tanszékre sem, így nekünk is jogunk van ahhoz, hogy eldöntsük kit fogadjunk és kit nem.

— Mi történik, ha szeptemberig nem kerülnek összhangozva a hallgatói igények és a kielégítési feltételek?

— Erről egyelőre nem tudok nyilatkozni. Áprilisban végleg eldőlt, hogy mekkora lesz a szakirány létszáma, a szükséges feltételeket azonban csak a nyáron lehet ehhez hozzáigazítani. Feltéve persze, hogy az egyetem (akkori) vezetése tartja magát ahhoz, hogy igyekszik igazodni a hallgatói érdeklődéshez.

— Függőenül a felső létszámhatártól milyen egyéb válogatási kritériumot vezetnek be?

— Úgy vélem, ilyen nagy „kereslet” esetén van annyi joga a tanszéknek, hogy a jelentkezők közül ne fogadjon azokat, akik föltűnően gyengébbek a többiekénél. Három tényezőzt kívánunk figyelembe venni: az elmúlt félév átlagát; az elmúlt félév pénzügytan című tárgyából szerzett kollektívumot; illetve — fele olyan súllyal, mint az előbbieket — az ugyancsak a félévi pénzügytan tárgyára kapott jegyet. Ha mondjuk végül 140 diák jelentkezik hozzánk és ebből 10 feltűnően gyengébb a többiekhez képest, ennek az a +b+c/2 típusú mutatónak az alapján, akkor 130-ukat vesszük fel, ha 25, akkor 115-öt, de ha az utolsók nem térnek el lényegesen az előtűnik állóktól, akkor nincs erkölcsi alapunk arra, hogy bárkit is elutasítsunk.

El kell még mondanom, hogy a tanszékünk a feltételek javulása esetén sem szívesen fogadjon a hallgatói létszám drasztikus emelkedését. Ez láthatatlan többletterheket, kimutathatatlan hátrányokat jelent az itt dolgozók számára. Sok olyan külső óraadó van, aki egyéb elfoglaltsága miatt nem nagyon tud plusz órákat adni. Bár szaktudásuk alapján rájuk is kell építenünk, köztük a megismerésük miatt mégsem várhatjuk tőlük, hogy megnövekedett plusz óráterheket is vállaljanak. Másrészt — elismerem — kényelmesebb egy szűk, elitjellegű képzést csinálni, mint „tömegoktatást”. Végül a többi tanszékhez képest hátrányt jelenthet, hogy a mi oktatóinknak több órájuk van, többet kell egyéb ügyekben is a diákokkal foglalkozniuk és így kevesebb idejük jut a pénzügytanra. Ez a legmehetlenebb tényező, ennek ellenére komoly feszültségforrás.

— Mégis, te milyen létszámot tartanál „ideálisnak”, olyan, aminek „beállítására” törekednél?

— Ami a mostani III. évfolyamot illeti, az ő esetükben már nincs számottevő lehetőségünk a jelentkezések befolyásolására. Korábban kellett volna a jelentkezéseket elkezdni, hogy legyen idő az ezeknek megfelelő változtatásokra. Például a kevesek által keresett, mégis nagyon fontos szakirányok propagálására (ilyen a gazdaságelmélet), illetve a komolytanok kiszűrésére (és ennek megfelelően az ezek által lekötött erőforrások átcsoportosítására).

— Ha mondánál egy számot, az azért befolyásolható a hallgatóságot...

— Nem szeretnék konkrét számot említeni addig, amíg a feltételeket illetően semmilyen konkrét felajánlás nem hangzik el. Nyilvánvaló, hogy jelentősen növelni kell a megszokott létszámot, de felelőtlenség lenne számon kérni a nagyságot mondani, miközben túlnyomórészt nem mi rendelkezünk a munkánk fel-

tételei felett. A válogatási kritériumokat úgy fogjuk érvényesíteni, ahogy elmondtam.

DOBÁK MIKLÓS:

— Mostanig 96-an jelentkeztek a menedzsment szakirányra, ebből közel 60-an első szakirányként választották ezt a tárgycsoportot. (Ennek nincs igazán jelentősége. A másodszaki irányra éppen annyi figyelmet kell fordítanunk, mint az elsőre, annyi a különbség, hogy az ebben a formában tanulóknak számára nem kell szakszemináriumokat hirdetniük.) Ez a 96-os létszám áprilisig biztosan változik még: a nem induló szakirányokról is várhatunk néhány diákot; de — ami számottevőbbnek látszik — a társadalomtudományi és a földrajzi karról is várunk hallgatókat. Szakirányunkat ugyanis is két karon is meghirdetjük azok számára, akik elvégzik a vezetés-szervezés I. és II. tárgyakat, (ez az információ egyébként sajnos valahogy kimaradt a szakiránytájékoztatóból).

A probléma az, hogy mi eredetileg 40 hallgatóval számoltunk. Ezt a létszámot tartottuk reálisnak, úgy véltük, meglévő oktatási terhelésünk mellett — két új kollégával bővülve (amire már korábban ígéretet kaptunk) — annyire van kapacitásunk. Egyéb kötelezettségeink olyanok, hogy bármiképpen is változzon az egyetem, ezek várhatóan nem fognak csökkenni. Nem valószínű például, hogy két féléves, heti négy órában oktatott alaptárgyunk megszűnne, vagy hogy a szakközgazdász-, illetve a kiegészítő képzésben csökkennének az óraszámok. Témánk intenzív szeminárium munkát igényel, esettanulmányokat kell feldolgozni, szituációjátékokat kell lejátszani az órákon, ezért a szakirányon 20-25 tagú csoportokat kell alakítanunk. Ezen 96 jelentkező esetén sem változathatunk, ezért egy hosszú és nehéz tanszéki értekezleten úgy döntöttünk, hogy ha az egyetem biztosítja a többletlétszám fogadásához szükséges berkeket és dologi feltételeket, akkor minden hallgatót fogadjunk.

— Megvannak az „embereitek” az új státuszokra?

— Speciális kurzusokon 10-15 diákkal többéves intenzív kapcsolatban vagyunk. Közülük többen is szóba jöhetnek és — ha jól meg tudjuk fizetni őket — külső szakembereket is jobban bekapcsolhatunk a munkába. Két kiválasztási szempontot érvényesítünk. Egyrészt természetesen figyelembe vesszük a szakmai alkalmasságot, az olvasottságot, a nyelvismeretet és azt, hogy valaki mennyire szereti a vezetés-szervezés témakörét. Másrészt a tanszékünk erőssége az a folyamatosan követett stratégia az idekerülő kiválasztásban, amelynek eredményeként közösen szellemi elveket, igényességet vallók csapatmunkájára valósulhat meg nálunk. Aki ebbe nem tud beilleszkedni, azt nem tudjuk fogadni, bármilyen jó legyen is szakmai szempontból.

Végül is összesen öt kezdővel vagy kevesebb gyakorlatibb kollégával, illetve egy új adminisztratív munkatárral elkezdhetnénk jövőre a szakirányt. Ehhez csak azt kell látnunk, hogy szeptemberig, illetve jövő év elejéig megteremtődnek a feltételei annak, hogy új kollégáink, külsőseink bekapcsolódjanak az oktatásba.

— Mi történik, ha nem teljesülnek feltételeitek?

— Szakirányunk előfeltétele, illetve része a vezetés-szervezés I. és II. című tárgy elvégzése, plusz megfelelő nyelvismeret megléte. (A II.-es tárgy a következő félévben már a szakirány egyik tárgya, bár ezt még minden diák tanulja. A szakirány szűkebben vett úgynevezett törzs tárgyai a 8-9-10 félévre kerülnek.) Amennyiben ezeknek az ismereteknek az alapján nem tudunk választani, akkor kiegészítjük őket egy szóbeli meghallgatással és ennek az eredményét is figyelembe vesszük.

Júniusban zárul a vezetés-szervezés I. tárgy, ha ekkor nincs kilátásunk arra, hogy szeptemberig, illetve januárig

megkapjuk a szükséges státuszokat, akkor egyszerűen kénytelenek leszünk magában meghúzni a követelmények határát, hogy 40-en tartsuk a létszámot.

— Hogy teheti meg ezt egy tanszék, amely köztudottan elég jó viszonyban van a hallgatókkal?

— Ha meglesz a szükséges többletkapacitás, akkor nem húzunk felső létszámhatárt. Önerőből azonban nem tudjuk megoldani ezt a problémát, alapvetően nem rajtunk múlik, hogy mit tehetünk. Úgy gondolom, az összefogunk a hallgatókkal, akkor érvényesíteni tudjuk közös érdekeinket.

— Kinek a rovására?

— Számos státushoz juthatunk az egyetemen lévő tartalékok feltárással. Csak meg kellene nézni az egyes tanszékerek, oktatókra jutó hallgatók, illetve órák számát, már ez is rámutatna bizonyos erőforrás-tartalékokra. Arra például, hogy hol vannak olyan státusok, amelyek nem kell ott betölteni, ahol a birtokosok nyugdíjba megyek vagy kilép. At kellene tekinteni a féllásokat is. Meggyőződésem, hogy ezek közül sokat presztizsokból tartanak fenn. Természetesen, hogy gesztusként adunk egyetemi pozíciókat bizonyos személyeknek, ám ez megoldható címzetes címek adományozásával. (Az a néhány ezer

forint, amit nem létező óráikért kapnak, amúgy sem sokot hiányozni a főmunkahelyükön általában jól megfizetett szakembereknek. Ezzel a két módszerrel júniusig 10-15, az év végéig pedig újabb 10-15 álláshely szabadítható fel szerintem.

— Vehetjük ígéretnek, amit mondtál? Hogy tehát ti azon vagytok, hogy kielégítsétek a hallgatóság igényeit?

— Így van. Igazából egyetlen feltételünk van, mégpedig az, hogy az oktatás mennyiségének növekedése semmiképpen sem mehet a minőség rovására.

BALOGH ERIKA:

— A felső létszámhatár problémája igazából a pénzügy és a menedzsment szakirány esetében merülhet fel. Néhány másikra is van túljelentkezés, de az legfeljebb 5-10 diákot érint, akiket el lehet osztani az érintett szakirányokon induló csoportok között. E két témakör azonban az eredetileg tervezettnél sokkal többen akarják tanulni, ami felvetette, hogy esetleg radikálisan szelektálnak a jelentkezők között. Ezzel a hallgatói tagozat természetesen nem érthet egyet, hiszen a szakirányok végül is nem egy újabb szintet, mondjuk valamiféle elitképzést jelentenek az egyetemen, hanem olyan lehetőséget, amely minden hallgatót azonosan meg-

illet. Ennek megfelelően a HT igyekezett meggyőzni az egyetemi tanácsot, illetve az érintett szaktanszékeket arról, hogy a szakiránystruktúra alkalmazkodjon a hallgatói érdeklődéshez.

Úgy gondolom, a mi erőfeszítésünknek is köszönhető, ami ez ügyben eddig az egyetemen történt: A tanszékek hajlandóak fogadni a diákokat. (Annak ellenére, hogy nagyon érthető fenntartásaik vannak. Például, hogy a jelenlegi egyetemi finanszírozás nem veszi figyelembe, hogy valaki 5 vagy 20 diákot tanít egy csoportban, hogy heti 4 vagy 8 órát ad és a többi. A nagy létszámot vállaló tanszék oktatói e két tényező miatt is hátrányba kerülhetnek másol dolgozó kollégáikkal szemben.) Az egyetem vezetése megígérte, hogy minden megtesz azért, hogy a kérdéses szakirányok nagyobb létszámmal indulhassanak. Az oktatási státuszok belső átcsoportosításáról lenne szó, arról azonban nincs tudomásom, hogy történtek-e konkrét lépések, megbeszélések, egyeztetések ez ügyben.

— Mit tesz a HT, ha a feltételek nem teremtődnek meg és lesz létszámhatár?

— Azt hiszem, nagyon nagy kudarca lenne az egyetemnek, ha az első reformévfolyam első szakirányválasztására ilyen rugalmatlanul „reakálna”. Bizonyosan protestálnánk, aláírásgyűjtésre, ilyesmire gondolok.

— Esz mi a helyzet a létszámhatártól független, úgynevezett belépő kritériumokkal?

— Ezek egy részével egyet- értünk, más részükkel szemben fenntartásaink vannak. Nem szövegtünk az ellen, hogy egyes szakirányokon nyelvismeretet, nyelvvizsgát követeljenek meg a jelentkezőktől. Ugyanakkor a „gumi” szabályokkal nem tudunk mit kezdeni. Például azzal, amely szerint a bekerülés feltétele a „megfelelő tanulmányi eredmény” elérése. Egy ilyen megfogalmazásba bármi belefér, szakirányonként döntik majd el, hogy mit értenek ezalatt, ezért nekünk is a szakirányok gazdáival kell majd tárgyalnunk, ha egy ilyen szabály alkalmazásából konfliktus adódik.

— Mit szólsz ahhoz, amit Dobák Miklós mondott, nevezetesen, hogy ha mégis szelektálni kényszerülnek, akkor ezt a belépő kritériumok megszigorításával teszik.

— Ha minden tiltakozásunk ellenére lesz felső létszámhatár, akkor azt hiszem, el kell fogadnunk ezt a megoldást. Feltéve persze, hogy az érintett tanszék nem a jelentkezők általános tanulmányi átlaga, hanem a felvétel feltételül megjelölt szaktárgyból elért eredménye alapján válogat a diákok között.

— Mit vársz? Sikerül érvényesíteni a hallgatóság igényét?

— Bizom benne, hogy elég erősek leszünk ehhez. Ezt a határozott halgatói érdeklődést és a jelenlegi vezetés ezzel kapcsolatos ígéreteit az új egyetemi vezetők sem hagyhatják figyelmen kívül.

K. S.

Hány marketing a bárom marketing?

A szakirányok között van három, a marketing, a marketing-kommunikáció és az áruforgalom, amelyek sokak számára egymás változatainak tűnnek. Megpróbáltuk kideríteni, mi a helyzet valójában.

— Mit szól ön ahhoz a vélekedéshez, hogy a három szakirány tulajdonképpen azonos, egymás alibi-változatairól van csupán szó? — kérdeztem Sándor Imrét, a marketing-kommunikáció szakirány vezetőjét.

— Anonim és érv nélküli vélekedéssel vitatkozni nem célszerű. Az nem téveszthet meg senkit, hogy a piacbefolyásolás (marketing-kommunikáció) a marketingnek — mint szemléletmódnak és tevékenységként — szerves része. Az is tény, hogy a reklám, de a piackutatás is már akkor „önálló” tevékenység volt, amikor még nem alakult ki a marketing ismeretanyag, és a marketing megjelenése után is változatlanul megmaradtak a reklámügynökségek, a vállalati reklámfőnökök, sajtófőnökök, P. R.-főnökök stábjai. Sőt a piacbefolyásolás és ennek kommunikatív oldala a társadalmi-gazdasági fejlődés közepette egyre terebélyesebb, komplexebb vált. Már ebben az időben kialakult a kommunikatív tevékenységnek az önálló ismeretanyaga (szakirodalma), tervezési módszertana és technikái. Ezeket kívül a marketing-kommunikáció a társadalomtudományok széles körét is hasznosítja, így például a reklámpszichológiát, esztétikát, szociológiát, s ma már a számítástechnikát is. A szakirány keretében ezeket az ismerteket oktatjuk, igaz döntően gyakorlatias jelleggel, konkrét komplex esettanulmányokon keresztül.

— Meg kell azonban jegyezni, hogy a marketing-kommunikáció — amely a marketing belülről viszonylagos önállóságot élvez és valamennyi piacbefolyásoló eszköz működési mechanizmusában szóhoz jut — nem szakad el, illetve nem szakadhat el a marketing szemlélettől, a marketing-konceptiótól, hiszen a vállalat piaci politikájának aktív megvalósítója. Ennyiben tehát ez a szakirány is marketing, csak éppen a marketingnek a kommunikatív oldala.

— Végül is milyen képzést nyújt a marketing-kommunikáció szakirány?

— A szakirány célja olyan kommunikációs (reklám, P. R.) szakemberek képzése, akik a szükséges szakmai ismeretanyag mellett az oktatás során olyan gyakorlati és relatív ismereteket sajátítanak el, ame-

lyek alkalmazására teszik őket — a vállalatokhoz kerülve — a piacbefolyásoló tevékenységek kommunikatív, gyakorlati munkafolyamatainak (feladatának) folytatására, illetve gyakorlati vállalati tapasztalatok birtokában e területek irányítására.

A képzés struktúrája igen jelentős mértékben — a főszaktárgyakon túl — alternatív, fakultatív-orientált. A hallgatók egynégy, érdeklődési körük, szakmai orientációjuk függvényében önállóan dönthetnek képzésük összetételéről és mélységéről. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy a hallgató önmaga dönti el, hogy milyen „termékké” kíván válni.

A szakirány törzstárgyai: a piackutatás módszertanára épülő reklám- és közvéleménykutatás; a marketing-kommunikáció elmélete; a marketing-kommunikáció stratégijának, taktikájának és akciótervezésének gyakorlata 8 alternatív tárgy, szakszeminárium és különböző fakultációk épülnek.

Telefonon kerestem Molnár Lászlót, a marketing szakirány vezetőjét.

— Kik állítják, hogy a három szakirány azonos? — kérdeztem vissza.

— Nem hiszem, hogy ez lényeges lenne, inkább arra kérem, mondja el miben hasonlít és miben különbözik az ön szakirányra a másik kettőtől.

— En pontosan tudom, kik terjesztenek ilyesmit, de nem értem, miért nekem kellene védekeznem és bizonygatnom a különbséget, bizonyítsanak azok, akik az azonosságot állítják! Különbben sem szoktunk

beleavatkozni abba, hogy mások mit tanítanak, az nem a mi kompetenciánk.

— De ön bizonyára ismeri az áruforgalmi tanszék két szakirányát, kérem mondja el, miben azonos, miben különbözik az a két tematika az ön szakirányától.

— Ismétlem, nem tudom pontosan, hogy a tanszék mit fog a jövőben tanítani, de bizonyos vagyok abban, hogy az áruforgalom tanszék két kurzusa nem fogja érteni a marketing szakirány programját. Ahhoz, hogy három tematikát összehasonlíthassunk, több idő kellene, az alapos véleményalkotás felelősséggel jár.

— Akkor inkább mondja el, mit tanít az ön szakirány?

— A marketing átfogó egyetemes diszciplína és nem az értékesítéshez, a reklámhoz kapcsolódik, hanem a szükséges kielégítéséhez, a fogyasztóhoz és a termeléshez! Ezt tanítjuk mi, alapozva a mikroökonomiára és a vállalatgazdaságra. A marketingnek négy eszközcsoportja van: a termékpolitika, az árpolitika, az elosztás és a befolyásoló eszközök szerteágazó eszköztárája. Ez utóbbi kettő hozható összefüggésbe az áruforgalommal és a marketing-kommunikációval. A marketing — mint látható — tagabb tudományterület, ebből következően nekünk foglalkoznunk kell ezekkel a részlelmekkel, nem mondhatunk le róluk. Ugyanakkor ezek a szakirányok, amelyek az áruforgalmi tanszéken indulnak, nem befolyásolják a mi átfogó oktatásunkat, csak elmélyítik azt. De értelemsze-

rűen az sem befolyásolná bennünket, ha valahol, mondjuk árpolitikai, csomagolási, vagy formatervezési szakirány indultna. Ezek részterületek, bár elmélyítenek egyes rész-funkciókat. Ez a lényege ennek a problémakörnek.

Selmezsi Lajos, az áruforgalom szakirány felelőse:

— Nagyon furcsának tartom — ez a személyes véleményem —, hogy a marketing önálló tudománynak tekintik, mert az egy módszer, az egyik módszere annak, hogy az áruforgalmat — ami a gazdaság egyik funkciója — végrehajtsák. Az áruforgalom a gazdaság egészét átölelő funkció, sajátos szervezéselméleti, közgazdasági megközelítést igényel, s mint ilyen nem lehet azonos a marketing mixben megjelenő sajátos feladatokkal. Ezért gondoltuk, hogy a tanszék régi elképzelésének megfelelően az oktatást és a tanszék az áruforgalmi funkcióra építjük. Arról nem tehetek, — de igen sajnálom —, hogy ezt a gazdasági funkciót az egyetem éveket óta nem képes megérteni, és továbbra is a belkereskedelemre szűkíti a szakmákat. Mi olyan szakembereket képzünk, akik az áruforgalom sajátos funkcióját illetően képesek szervezeti, gazdasági kérdésekkel foglalkozni. Ezt az egyetemen egyetlen másik szak sem tudja nyújtani.

— Az ön munkatársainak terhelése nő, vagy csökken szeptembertől a szakirányok bevezetésével?

— Valamelyest csökken. — Egyeztetett-e a tematikákat a marketing tanszékkel?

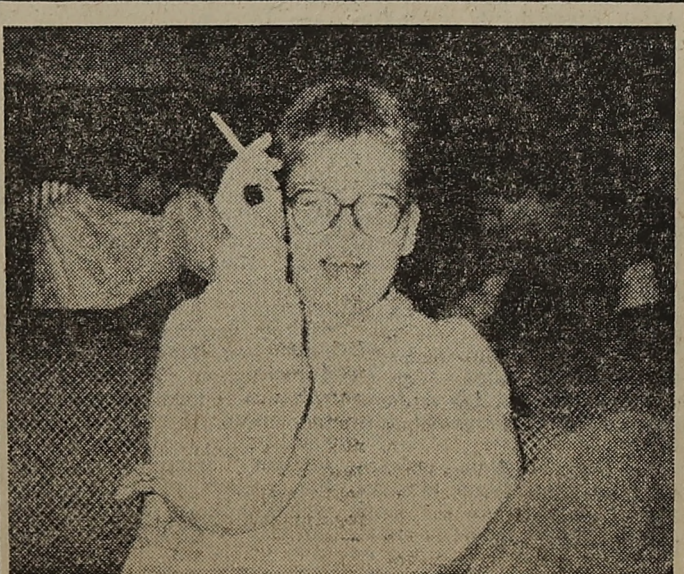
— Az oktatás mindig is elaprózott volt az egyetemen, és a tanszék közti kapcsolatok is lazák továbbra is. Ez hiba, de nemcsak ránk jellemző. A szakirányok kidolgozása során nem egyeztetünk, mert erre nem volt szükség, a mi szakirányunk annyira speciális.

— Ettől függetlenül ismeri ön szerint Molnár László az áruforgalmi tanszék szakirányok tematikáját?

— Feltételezem, hogy ismeri. Illetve ismernie kell, mert őt bízta meg a dékán a kari szakirány ismertető elkészítésével.

— Nem folyik önk között teoretikus háborúzás?

— Eddig nem vettem észre ilyesmit. Ők általános marketing irányzatot oktatnak, nagy általánosságban foglalkoznak a témával, a konkrétumokra kevesebb figyelmet fordítanak, mi pedig éppen ezekre helyezünk nagy súlyt az áruforgalom szakirányban. M. G.



Gombóc Fotó: Császár Csaba

Marx-ügyben a biokémikusok gyanúsak...

(Folytatás az 1. oldalról)

falvi András megszervezte, egy üveg italt el is vésztette egy asztalos. Attól fogva a gondnokságon pihent a Marx-kép. — Kipróbálásra fölakasztottuk — mondja Rétfalvi András. Az ő legjobb tudomása szerint a rektori tárgyalóba kerül át Marx — sokaknak nem tetszik az ottani gobelin — teszi hozzá magya-

rázólag. Erre már hónapok óta sor kerülhetne, de telefon nem jön, a gondnokság pedig saját szakállára nem intézkedik: — Nekünk nincs jogunk olyasmit eldönteni, hogy hova kerüljön ez a kép, amelyik 40 évig fémjeltezte az egyetemet és most aktualitását veszítette. Ez csak egy festmény, nem kellene belőle ekkora ügyet csinálni. Így került be

elő. Restaurálásuk óta ez most az aranytartálek: ha komolyan megszorul az egyetem, dollárezerre lehet értéket kapni a műtárgypiacon.

Csak nem jut eszébe valakinek Marxot is eladni?

Vagy esetleg, sőt? Jön az aulába egy rockzenekar, egy újabb MDF-kongresszus és erre Marxnak a szobrát is el-

viszik a MÉH-be? Vagy, ha hideg tél lesz, beolvasztják? Vagy a kommunizmus egyetemi áldozatai pusztá kézzel ledöntik? (Texas, San Antonioba feltétlenül küldjenek egy darabot Hegedűs úrnak!) Még jó, hogy a szobor be van betonozva! Vagy ez is kevés lesz? Mit tudhat a szobrász lánya, hogy már jelentkezett:

Marx az aranytartálekok közé.

De szó szerint. Monek László-lencei tükröz, nagyrétű álló-óra a társasága. Ez utóbbiakat az épület felújítása után a selejtraktárból halászták

Nem kellene engedni; az hagyján, hogy Prince Charles kedvence, de mit fognak ezután a turisták fényképezni,

ha nekünk nem kell Marx, ő hazaviszi.

arról meg nem is beszélve, hogy olyan jó az ölébe ülni!

M. G.



Mosoly

Fotó: Salamon Csaba

Egy hallgató, aki állítólag a leggazdagabb

(Folytatás az 1. oldalról.)

nem ez az ószeres dolog az igazán izgalmas,

és akkor innen indulnak meg a hivatalos vállalkozásaim. Az első a Multiplan volt, amit a közgázon csináltunk, amely részben a hallgatók felé egy munkaközvetítő vállalkozás volt, másrészt budapesti újságterjesztéssel foglalkoztunk.



Tudtam, csak úgy tudok kapcsolatokat szerezni, hogyha saját magamat el tudom adni, vagyis mindenkiel azonnal kapcsolatba kell kerülni, mesélni magamról, kérdezni a másikat és állandóan jegezni azt, hogy ki miben érdekel. Én nem szégyellem azt, hogy nemcsak úgy ismerlek másokat, hogy jól lehet velük focizni, hanem esetleg üzleti kapcsolat is kialakulhat. Nem tartom erkölcsstelen dolognak azt, hogy számítok másokra. Mindig is intenzív marketing politikát folytattam, amely szerint a saját személyem eladása volt az áru. Így elég gyorsan már az első évfolyamon, kiderült, az instruktorok és a felsőbb évesek között, hogy szeretek üzleti dolgokban benne lenni. Így történt, hogy két, akkor másodéves hallgató Makfalvy és Kostyal meghívtak harmadiknak a Multiplan vállalkozásba. Ez rögtön az első szemster végén indult, amelyen rengeteg tanultunk. Igazából olyan túlzottan sokat ezen nem kerestünk. De nem is ez volt a cél.

Mi voltunk az elsők, akik

egyikünk sem akart a végén sajtókirály lenni.

Kiszálltunk és megszűntettük ezt a vállalkozást. Akkor háromfelé oszlottunk. Én a harmadik társamalm maradtam, Karsai Zsolttal, aki ma negyedéves pénzügy-szakos hallgató. De akkor már annyira hozzászóltunk a vállalkozáshoz, szinte lételemünké vált a dolog, hogy el se tudtuk képzelni, hogy nekünk ne legyen. Nem volt konkrét ötletünk, hogy mit

csináljunk, így aztán profil nélküli vállalkozást alapítottunk csak azért, hogy legyen vállalkozásunk. De találtunk Zsoltival munkát. Direkt elérésű reklámokat vállaltunk, ami azt jelenti, hogy névre szólóan küldenek neked egy prospektust, amiben pl. az Estee Lauder mondjuk egy teljesen új illatszert reklámoz. Össze kellett állitanunk egy olyan címlistát, amelyben

20 ezer gazdag magyar férfit

neve szerepel, akik erre a felkínált illatra vásárlóképesek. Ennek a vevőkörnek az összeállítását a mi feladatunk volt, amely enyhén intellektuális, de sokkal inkább nagyon utánajárás feladat volt. Igazából egyikünk sem akarta ezt hosszú ideig csinálni. De két hét alatt le lehetett zavarni egy projektet és rendszeresen lehet vele keresni. Sajtófigyelést, címlista-összeállítást és adat-nyilvántartást végeztünk, szintén minimális eszközökkel, 8-10 ember közreműködésével.

— Mondjal valamit arról, hogy milyen is, ha itt az egyetemen egy diák hajtja a pénzt?

— Én sokkal jobban szeretem megszerezni az üzletet, mint élvezni annak előnyeit. Ugyanis hobbinak tekintem a vállalkozást, ez a legkedvesebb időtöltésem. Míg a kivülről szemében ez nem szimpatikus, mert úgy tűnik, hogy mi a pénzre megyünk, igazából azonban eredményeket hajtunk, feladatokat tűzünk magunk elé, amit teljesítünk, de amelynek eredménymérője a pénzkere-

set. Úgy tűnhet, hogy nekünk, esztelen sok pénzünk van. Ez azonban távolról sem igaz. A lényeg, hogy talán talpraesettebbek vagyunk másokkal — lehet, hogy ez nagy-képűségnek hat, de én nem tartom annak. Mi jobban megragadjuk a lehetőségeket. A „mi” alatt azokat az egyetemistákat értem, akik valamilyen formában vállalkoznak, és ebből kifolyólag nyilvánvaló, könnyebb az anyagi helyzetük is. Jobban keresünk, mint a többi egyetemista, más jellegű tevékenységgel. Nem fizikai munkával és tanítással, amivel hasonlóan jól lehet keresni, hanem vállalkozással, ami egyszerűen leköti, szórakoztat, az agyunkat és az ismereteinket fejleszti, és mindemellett egy kis mellékést is tudunk keresni.

— Mostanában milyen új ötletek foglalkoztatnak?

— Terveim között szerepel — mivel végül is külkeres vagyok — fából készült gyermekjáték gyártása és exportja. Mostanában Nyugaton nagyon elterjedt a természetes anyagokhoz való vonzódás, így a

fa gyermekjátékoknak elég jó piaca lenne. Már elkészítettem a mintadarabokat és a

kézi mosást fogunk vállalni.

Magunk fogjuk megvenni a berendezést és a telephelyet csak bérelni akarjuk.

— Itt is egyetemistákat fogsz alkalmazni?

— Attól függ, 4-5 embert állandóra vennék fel, és mellé kiegészítésként a csúcsforgalomra, a szabadságolásra helyettesítőknél egyetemistákat dolgoztatnánk.

azért éljek jól, mert 100 egyetemista nekem dolgozik?

Nem mondanám ezt lelkiismeretfurdalásnak, mert soha nem fizettünk senkit sem alul, inkább jobban levágtuk a céget, jobb tárgyalási alapjaink voltak. De nagy előnyünkre szolgált, hogy egy-két fős céget sokkal könnyebb eltartani, mint egy 20 fős adminisztrációs gárdával dolgozó. Ezenkívül jó munkákat tudtunk kikapni, nagyon sokszor nem fizikai munkát közvetítettünk, hanem ügynöki, meg adatrögzítést. De ma már abszolút minimálisra csökkentettük a munkaközvetítést. Ugyanis rengeteg embert kell megmozgatnunk ahhoz, hogy rendszeresen kereshessünk rajta és most már nem akarjuk elaprozni ilyen dolgokra magunkat.

— Hallottam, hogy legutóbb az angol trónörökös meghívására Angliában jártál.

— Igen. Tóth Ágnes tanár-nővel a múlt héten. Amikor Prince Charles Magyarországra látogatott, szeretett volna vállalkozó egyetemistákkal is találkozni. Ez akkor nem jött össze. A dolog a herceget azért érdekelte, mert Angliában ő az, aki fiatal kisvállalkozókat támogat, alapítvány keretében. Ennek az alapítványának az igazgatója hívott meg bennünket, hogy Angliában megismerkedjünk az induló vállalkozás támogatási rendszerével. Az utazásunk nagyon hasznos volt, rengeteg információt kaptunk. Ha az angol mintára a vállalkozások támogatása Magyarországon is megvalósulhatna, akkor már nem itt tartanánk.

az egész világon hódít.

Ebben az igazán nagy üzlet a szervezés, a szaktanácsadás, a konkrét üzletek összehozása, ami nekem nagyon tetszik.

— Mi volt az a legnagyobb összeg, amihez, mint diák hozzájutottál az üzleteiden keresztül?

10 ezer forintot kerestem egyszer, félóra alatt.

De kereshettem 10 ezer forintot is, amiért elég sokat kellett dolgoznom.

— Vannak-e olyan szórakozásaid, amiket ha egy átlag egyetemista lennél, nem engedhetnél meg magadnak?

— Azt hiszem, nincsenek. Szeretem a zenét, noha nincs érzékem hozzá. Mindig szívesen szaxofonoztam volna, de csak klarinétra volt pénzem. Ma már megengedhetném magamnak a szaxofont, de ha az ember vállalkozik, és pénze van, akkor szűkösebben él, mint korábban. Például nincs autóm, nemcsak azért, mert nem szeretek vezetni, hiszen

Média Teammel — miután külkeres joga van — forgalmazni is fogjuk. A közeljövőben tervezünk egy autómotót. A nagy külföldi érdekltségű benzinkutak mellé építünk ugyan gépi mosókat, azonban ezek nem minden autónak felelnek meg. Ez a szerviz nem tökéletes, desokan azért sem szeretik a kocsijukat ott mosni, mert 20 mosás után kikopik. Ezért mi nagy nyomású vízzel

— Mondd, nem zavar téged, hogy végül is az egyetemista társaidból profitálsz?

— Az első időben szinte fő szempontunk az volt, hogy munkát közvetítsünk az egyetemistáknak. De egy idő után úgy éreztük — bármennyire is jól fizettünk —, hogy nem etikus. Én

— Van-e kedvenc témád az üzleti életben? Kialakult-e már az elképzelésed arról, mit szeretnél csinálni az egyetem után?

— A kedvenc témám, amivel hosszú távon foglalkozni szeretnék az a franthise. Ebből írom a szakdolgozatomat is. Pl. a McDonald's is ilyen rendszerben dolgozik. Kirándulásként kitalálnék egy új know-how-t, egy új franthise rendszert, amelynek van egy szervező központja. Ez hosszú távú koncepció dolgozik, komplett marketinggel ellátva. Ebbé beléphetnek a kisvállalkozók, akik nyithatnak egy McDonald's-ot a névhasználati jog megvásárlásával és mindemellett teljes szerviz, tréninget és berendezést kapnak. A kisvállalkozó pedig a saját ingatlanát és munkaterejét viszi az üzletbe. Azért érdemes ezzel foglalkozni, mert Magyarországon is az a tendencia, hogy itt is rengetegen fognak vállalkozni, de nagyon sokan meg is fognak ebben bukni. A franthise rendszerben viszont a vállalkozások csak 4-5 százaléka megy tönkre, mivel a központ, amelyik a nagy tőkével rendelkezik, abban érdekelt, hogy minden egyes bázisa életben maradjon. Nekem az Economix révén sikerült egy franthise konferencia előzetes megbeszélésén összeismerkednem a nyugatnémet, osztrák, francia szövetség vezetőivel. Erre a kapcsolatrendszerre szeretnék építeni olyan formában, hogy egy évet halasztok az egyetemen, és a TEMPUS segítségével, éppen a kapcsolatokon keresztül, megtanulom a franthise rendszert, amely

— Szerencsére változott az egyetem. Hál' istennek egyre több vállalkozó kedvű fiatal. Már amióta mi dolgozunk, azóta 4-5 egyetemista induló vállalkozását segítettük. Nagyon sok fiatalall kapcsolatban állok. A folyosón számtalanszor megkérdézem őket, hol tartanak, és szívesen segítek bárkinek, tanácsaimmal, tapasztalataimmal. Ugyanakkor térben megoszlának a vélemények. Vannak, akik irigykednek, azt látják, hogy van egy vállalkozó és lehet, hogy

időnként több pénzzel mászkál, mint amennyit megérdemelne. Ez előfordulhat. Remélem, talán ők vannak kevesebben.

— Éreztetik-e veled, hogy „farkas” vagy?

— Időnként éreztettem. De ezt lehet ellensúlyozni. Ezért csinálom az AIR-t amitől nekem igazából csak a munkám több, és nagyon ügyelek arra, hogy hasznom ne is legyen belőle, nehogy-ezt megkérdőjelezzék. Úgy érzem, hogy nekem,

az AIR egy ilyen vezeklésféle.

A szabad időmet ilyen közösségi-célokra fordítom. Noha meg kell, hogy mondjam, ebben a szervezetben sokkal gyengébb főnök vagyok, mint egy saját vállalkozásban, ami véleményem szerint egyáltalán nem tesz jót a szervezetnek. Most

már borzasztóan jól járna az AIR, ha más főnöke lenne és nem én. De talán annyit sikerült elérnem, hogy ez a szervezet a sok zűr közepette megmaradt. És, ha csak ennyit tudtam tenni, az már jó.

H. E.

Turáni átok

„Lángszó a fegyverünk...” (a szerzők nevével borítsa jótékony homály)

Fent a nap, mint valami do monumentális Szent Koronánál nyúlós, sárgás gömb, a lent az ünneplők. Mert ünnep van ma, március 15-e, megpedig nemzeti ünnep, egy olyan nap, amely valaha különleges alkalom lehetett. Na ezt hagyjuk, ez már elmúlt, ma már úgysem fog történni semmi. Vagy mégis? Kora délután. Bem tér, először egy katonai rezesbando, utána a tüntetők, hatalmas zászlók, hatalmas kolkárdák. Nem mondhatni, hogy sokan volnának, inkább azt mondanám, lézengenek (de nem ám, mint Biberach!) — állítólag valami Magyarok Nemzeti Szövetsége, mindenestre az agilis Romhányi Lászlóval (Keresztény Nemzeti Unió + Jurta) az élen. Ami biztos: itt a rohamosztály, a skinheadek, a valaha kopasz fejeken még kissé gyapjas a téli bunda, de a bőrdzseki és a bakancs elmaradhatatlan kellékek — utóbbinál nem fontos, hogy dr. Martens műszere legyen, megteszi a fekete festett katonai surranó is. Azután előlépnék a magyar nemzet nagy, de sajnos még ismeretlen sámánjai, és megdobban a fél évszázados bolsevista-szabadjóműves-plutokrata-liberális-kozmpolitá rezsim alatt megtiport magyar lélek, kiegyenesedik a mármár meghajlott nemzeti gerinc, ősök üzennek turulmádarral a szittnyák útjáról: jaj a sarga liberalizmusnak! Magasra emelkednek az Árpád-sávós pajzsok, rajtuk szélely rovásírással (meg persze latin betűkkel, hogy a magamfajta higmagyarok is el tudják olvasni) vagyon írva: Ne hagyj elveszni Erdélyt Istenem! A sámánok szava messzire hallik, tetemre hívják a bolsevikokat, a liberális kozmpolitákat, a nemzetrontó sajtot, a destruktív liberálbolsevista el-lenzéket, meg persze a nemzetközi rablótokeket, élén a Világbankkal. Nem fizetünk! Ha akarják, pereljék be azokat, akik a kölcsönt felvetik — zeng Nyugatra szakadt hazánkfia szavai nyomán a néphangja. Na ebből egyelőre ennyit, irány a söröző (drága és még pogácsa sincs), a szomszéd asztaltól idősebb úriember hajol át: Maguk is a Keresztény Nemzeti Uniótól vannak? Nem? Nem baj. Majd valamivel később: Látja most kéne nekünk a csehekkel összefogni, tudja akkor (és kezével egy hasas holdszarlót rajzol a levegőbe), azt a színmagyar területet, na értik, ugye? Mire végzünk, tüntetőink már elindultak a Gellért-hegy bevételeire. A nemzet cél az előjöv-

Barotányi Zoltán

„A kettészakadt civilizáció egyesítéséért”

Agyalapozó

– A Rajk László Szakkollégium szakmai pályázata elsősöknek –

Mi jellemzi Kelet-Európa helyzetét napjainkban? A Szovjetunió hegemóniájának megszűnése, dezintegrációja és erősödő nacionalizmusa, amely

a saját gazdaság kiindulópontja. Nyugat-Európának sikerült leküzdenie ezt a nacionalizmust. Ezzel a bevezetővel kezdte előadását

segítsegyújítás a gazdasági átalakításhoz. Ez ma már nemcsak Lengyelországot és Magyarországot, hanem Cseh-

Szlovákiát, Bulgáriát és Romániát is érinti. A programokat — az EK segítségével — a kormányok dolgozzák ki.

az EK történetéről

és céljairól Hans Beck, az Európai Közösség magyarországi képviselője.

Az EK-t hármas jelszóval hozták létre: a béke, a szabadság és a jólét biztosítása volt a cél. Bár a külső béke kérdésében az EK nem mindenható, mégis sikerült a katonai konfliktusok elkerülése (NA-TO-szerződés). Közös politikával a gazdaságban is sikereket ért el. Ezt a nemzeti állam meghaladása tette lehetővé. Egy olyan integráció, melynek lényege, hogy a nemzeti államoktól a nemzetek feletti EK-hoz kerültek (nek) a szuverenitási jogok. Az eredeti

elképzelés szerint egy politikai közösséget akartak létrehozni, mely később gazdasági vá bönülne. A valóságban azonban minden fordítva történt.

A német szociáldemokraták feltették az újraegyesítés prioritását, az angol munkáspárti kormány nem akart a piacgazdaságot hirdető kormányokkal együttműködni, és a franciák számára pedig Németország tagoltságának fenntartása jelentette a fő célt. A háború elkerülése iránti vágy azonban mégis az integráció mellett döntött.

intézményeiről

Marcell von Donat, az EK Bizottságának kabinetfőnöke tartott előadást. Hangsúlyozta, hogy a nemzetközi kapcsolatokban a gazdaság és a hatalom miatt fennálló ellentéteket csak egy államok feletti autoritással lehet megoldani. Ehhez saját szervezetekre van szükség, s olyan szabályokra, melyekhez a tagországok alkalmazkodnak.

Az EK nem állam. Ezért nem a Montesquieu-i hatalommegosztás a lényeges, hanem a konszenzusos hatalom. Ennek legfontosabb intézményei az Európai Parlament, a Bizottság, a Minisztertanács és a Bíróság. Köztük az egységsúlyt a döntési mechanizmus jellege biztosítja. Csak a Bizottság tehet törvényjavaslatokat. Enélkül tehát a Minisz-

tertanács nem tud működni. Ha a Minisztertanács nem fogadja el a javaslatot, akkor ehhez a 12 miniszter egyhangú jóváhagyása szükséges. A döntés előtt a Parlament véleményezi a javaslatot. A Parlament a véleményezés visszattartásával húzhatja az időt, illetve befolyásolhatja a Bizottságot a javaslat megváltoztatására. Az egységsúlyt az biztosítja, hogy a Parlamenti megküldhetheti a Bizottságot (ilyen még nem volt!). A vitás esetekben pedig a Bíróságé a döntő szerep. Ez még nem a végleges felelet, az átalakítás — főleg a Parlament jogkörét illetően — folyamatban van.

Morten Jung-Olsen, az EK magyarországi képviselőjének tagja az EK

penzügyeit és gazdaságpolitikáját

jellemezte. Kiemelte, hogy az önkéntes, koordináció alapuló együttműködés célja a jól működő piac, az optimális allokáció és a mikroökonomiai egyensúly biztosítása. Ebben új fázist jelentett az európai pénzügyi rendszer megeremítése 1979-ben. Ez magas fokú árfolyamstabilitást eredményezett és lehetővé tette a tőke szabad áramlását. Így a pénzügyi politika többé már nem képes a nemzeti célok szolgálatára. Az európai pénzügyi rendszer kompromisszum a pénzügyi egységet akarók és nem akarók között. A pénz-

ügyi egység megeremítésében szükséges még a teljes mértékben jax árfolyamok bevezetése és a „jegybankok jegybankjának” (Euro Fed.) a létrehozása, amely lehetővé tenné a fiskális és a monetaris politika közötti összhangot. Bár a pénzügyi és gazdasági egység megvalósulása sok szempontból előnyös lenne, megeremítése mégis késik. A késés oka az, hogy a tagországok féltek nemzeti szuverenitásukat és nemzetgazdaságuk irányításának szabadságát.

Az EK fejlesztési politikáját, és

a PHARE-programot

Jean Trestone, az EK magyarországi képviselőjének tagja ismertette. A fejlesztés fő okai: a környezetvédelem problémái, a civilizáció egzisztenciális feltétele és morális indokok. A fejlesztési programokat napjainkban egy szerződéses keret, kölcsönös feladatalkatás jellemzi. Ma-

guk a fejlesztendő országok dolgoznak ki programokat összhangban az EK-val.

Az EK 1989-ben nyitott Kelet-Európa felé. Célja a „kettészakadt civilizáció” egyesítése. Ehhez szükségesek a legismertebb a PHARE. A PHARE

Magyarországon a 100 millió ECU-s keret

négy területre osztották: oktatás, környezetvédelem, mezőgazdaság és bankszektor. Az oktatásban a legismertebb projekt a TEMPUS. A környezetvédelemben 23 projekt létezik, melyek megfogalmazása még nem teljesen precíz. A mezőgazdaságban 10 milliós garanciaalapot hoztak létre, mely lehetővé teszi a mezőgazdasági egységek hitelfelvételét. A földterület modernizálása, mezőgazdasági marketing- és információs rendszer megeremítésére szintén sokat költenek. A kis- és középvállalatok fejlesztésének jelentősége a nagyvállalatok átalakításával „felszivasának” lehető-

sége. Eszközei: garanciaalap létrehozása, bankokon keresztül finanszírozás és kereskedelmi kamarák működésének elősegítése (20 millió ECU). Ötmillió ECU-t pedig a tözsdés rendszernek és a Bankárképzőnek a fejlesztésére fordítanak. Mivel a program jelentős része a nyugati adófelelő pénzügyi támogatásból, ezért a sűrű ellenőrzések garanciát jelentenek a pénz megfelelő felhasználására. Az EK magyarországi képviselőjének tagjai mindenesetre bizakodóak. Jelszavuk: „Olyanok vagyunk mint a bor: évről évre jobbabb leszünk!”

G. S.

Rajk László Szakkollégium

„Kell egy csapat...”

De nem is ez a lényeg. Sokkal inkább az, hogyan lehet „megfogni” a hallgatókat, miután a mi programjainkra nem voltak fogékonyak. A segítségünket ugyan szívesen vették, de nem érdeklődtek irántunk. Keves olyan elsős volt, aki odajött volna hozzánk érdeklődni, hogy ti mit is csináltok, vagy, hogy mit csinál az SG, esetleg hogy beszéljétek már arról, hogy mire való az AIESEC? Ami fontos volt számunkra, hogy teljesítsék a zh-kat. Erre hivatkozva elzárkóztak mindenfö-

ami az egyetemi közeletet jelentette. Ez az igyekezetük meg is látszik az évfolyam átlagán; 3,67 volt, ami példátlan, hosszú évekre visszamenőleg. Hogy tulajdonképpen az instruktorok mit akarnak jövőre, azt most tervezzük. Volt egy jól sikerült táborunk az elmúlt napokban Zánkán. Harmincötven jöttek el az elsősök közül, több mint 50-en voltak. Ott egy felmerést kértünk, amelyben kikértük az elsősök véleményét a munkánkról. Volt, aki jónak tartotta, amit eddig csináltunk.

mások javasolták, hogy foglaljuk a jövőben keretjékbe a feléves munkánkat, gondolva például egy főszejtakra. Ezeket az igényeket figyelembe vesszük. De számolunk kell azzal a veszéllyel, hogy jövőre lehet, hogy kevesebb instruktor lesz. Mindez arra késztet bennünket, hogy átalakítsuk a munkánkat. Ha bekövetkezik a létszámcsökkenés, már nem fog működni az egy csoport-, egy instruktorrendszer. A jövőben az évfolyammal, mint egésszel kívánunk foglalkozni, és a csoport csak mint adminisztrációs keret maradna meg. Így aránylag kis létszámmal a teljes évfolyamnak szervezzük programokat. Tíz instruktor akár 100-200 emberrel is tud foglalkozni. Ezzel szemben egy instruktor két csoportot már nem tudna ellátni. 10-15 instruktor meg bármilyen programot meg tud szervezni, csak ehhez a mainál jobb információs rendszerre van szükség. A csoporttal való kapcsolattartás helyett a jövőben a programok központi lag lesznek meghirdetve. És ebben elsősorban a dékánsok segítségére számíthatunk, akik az elsősöket általában minden héten leveleznék a rendszerített postaládájukon keresztül.

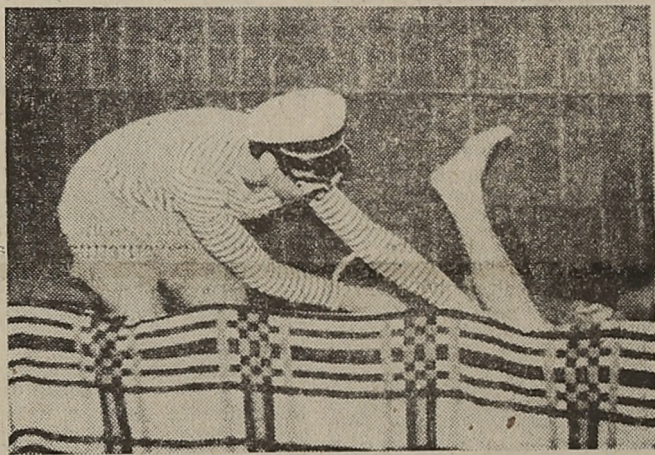
— Tudtok-e arról, hogy milyen programokra tartanál igényt az elsősök?
— Tetszett nekik a jégbuli, de kifogásolták, hogy kevés az ilyen rendezvény. Szerintük több olyan programot kellene szervezni folyamatosan, ahol a diákok találkozhatnak.
— Erre jó alkalom a KDC — gondolom.

— Azoknak, akikkel beszélünk, nincs jó véleményük a KDC-ről. Húzták a szájukat a KDC miatt a gólyabalon is, pedig szerintünk hasznos volt az együttműködésünk. A KDC-bulira is elsősorban a film vonzza őket, miután itt nem olyan drága a jegy, mint a moziban.
— Az ó kívánságuk szerint most tavasztól korrepetálással egybekötött teadélutánokat szervezünk és sportprogramokat rendezünk a jégbuli mintájára. Ilyen célokra akár egy uszodát is kibérelünk. Bármilyen jó ötletet szívesen vesszünk, és ha nem illőzik akadálya, meg is valósítjuk.

— Közeledik a KEN. Indítanak-e csapatot az elsősök a KEN-en?
— Zánkán sikerült rávenni őket, hogy indítsanak, amit erőnkhez mérten mi támogatni is fogunk. Ennek első megnyilvánulásként alszámlát nyitottunk a részükre. A többi aztán rajtuk múlik.
— Lesz-e még idén instruktortábor?
— Kettő is. Az egyik áprilisban, ahol folytatni szeretnénk a Zánkán elkezdett tájékoztatást. Másban lesz a kiválasztótábor, oda azokat várjuk, akik instruktorok szeretnének lenni. Sajnos minden évben kevesebben jelentkeznek, de azért májusra 25-30-an csak összejönnek, akik szívesen vállalják az instruktorságot.

Olyan előnyöket persze, nem tudunk nyújtani, mint amit a szakkollégiumok, az AIESEC vagy az SG nyújt. Mi csupán azt szeretnénk, hogy az, aki idején közénk, az jól érezze magát, megtalálja a helyét a közösségben.

H. E.



Tábori emlékek Fotó: Forrai Zsolt

Jobb a kocsmá, mint a könyvtár

A minap egy meglehetősen farszító, ámbar jó hangulatú bizottsági ülés után egyetemünk néhány oktatója és hallgatója (dolgozója) úgy érezte, helyenvaló lenne elfogasztani némi sört (és kolát). Hol is? Adódik, hogy az egyetem alagsorában elhelyezkedő klub-kocsmában, Nosza.

Szorongással indultak útnak, mert megtudták, hogy csak az lépheti át a vendéglátóipari egység küszöbét, aki előbb 100 forint ellenében Közgáz klubtagsági igazolványt vált. (Fénykép is kell bele). Ehhez nem volt kedvük, ezért megpróbálták alkudni: „Hát ugye, mi mégiscsak itt dolgozunk, úgyhogy, esetleg nem mehetnének-be csont nélkül?” Szerencsésülk volt — vagy tekintélyt parancsoló külsejük? — kivétel tettek velük.

Mindazonáltal az az ember érzése, hogy itt egy újabb egyetemi konfliktushelyzettel állunk szemben. Azt hallani, a dolog úgy kezdődött, hogy nem igazán sikeres az üzlet személyzetének cseréje. A törzsközség elpártolt a bolttól. (A falon távozt, vízszintesen, ennek így kellett lennie, hisz a lányomok még most is láthatók. Lehet, hogy nem tetszett nekik valami?) Szóval ennek következtében elmaradt az üzleti, haszon, amiből viszont a közművelődési titkárság részesült volna — mondják. Kárpótlandó magát a titkárság viszont bevezette a tagsági-követelményt. Így aztán most többen eme alagsori helyiségben tanulnak, mert momentán ez a legnyugodtabb, legelhagyottabb hely az egyetemen. Ilyen szempontból jobb, mint a könyvtár.

k. s.

Góg és demagóg fia vagyok én, avagy szabad-e sírni a Kárpátok alatt?

Kenyeret és cirkuszi játékokat — a helyettesíthetőség flexibilitás elvének betartásával — a „nép”-nek. A felszín karcolgatásával játszó, s a „Kastély a mocsár felett” eset-effektust alkalmazó zajos, de politikailag érettnék egyáltalán nem nevezhető forgószínpadunkról szól a DAL. A finoman lecsúszó és egyben a teljes tiszteletet kivívó odaadással hallgattam minap a Magyar Rádió Rádás című adását. A műsor Torgyán József Úr országgyűlési képviselő, illetve (ex) — frakcióvezető kis színe volt, amelyben egyrészt Antal Úr kisgyermekkori térdolvasásairól mesélt, s ezzel azonnal családi alumba való emlékképpé rögzített egy hétköznapi pillanatot. Másrészt sikerült még a szó-palaitájáról esztelenül a kormányfő karizmatikus erejét is. Az interjú fő magja azonban az az úgynevezett bizalmatlansági indítvány volt, amit a személye, s ezzel együtt azon stílus, gondolkodásmód ellen merészelt a koalíció kvázi-felelős vezetője tenni. A Főügyész Úr szónoki képességei előtt fejet kell hajtanom, de a demagógia kétélű fegyvere úgy látszik már a huzatos Kárpátok gerincén belül is vissza tud szúrni. S ez röpke egy év alatt már be tud következni. Nálunk. Micsoda eredmény! Rákosi Gyula nyilatkozta egyszer csapata rangadó-jellegű mérkőzése előtt, amikor is a drukkerek az egyik régóta gyenge formát mutató — s ezért a cseresorba kiszoruló — sztárjátékos esetleges be(ki)állításáról faggatták: „Ki az a Szeibert?” — mondta a mester. Úgy látszik a cserepad intézménye működőképesse tehető a politikai pályán is, de emellett az új-régi (már-még) puha-plüss fotelek RÉME továbbra is ÉL. Szerencsére a meccsen a kemény belépők után pártvillongásoktól csillag-hol piros, hol sárga, hol narancssárga (a sor folytatható) lahok úgy tűnnek elő a spísz felharsanásával egyetemben, hogy a szurkolóknak ismét van lehetősége 40 év után azzal törődni, hogy a bíró ténykedését szidhassák, illetve mennybe emel-hessék.

A LÉNYEG az: TÖK MINDEGY, hogy a gazdaság zöld gyepén folyó meccsen Gól-t ér-e el a csapat az ellenféllel (infláció, eladósodás, növekedés stb.-vel), szemben.

A LELATÓ ÚJRA HARSÁNY, s circulus vitiosus van a CIRKUSZI ARÉNÁBAN.

Simonovics Attila („levelező hallgató”)

Vezércsel

Száz-százötven ember a Fehér Ház előtt, transzparenssek — „A nemzet jobbik fele veled van”, „Dr. Torgyán a mi vezérünk”. Rosszemlékű táblás kép emelkedik a magasba a Vezér minisztránsi mosolyával, aláírásgyűjtők a nemzeti politikáért, nemzeti színű szalagok a nyakban, zászlók a háton, röplapok, a „tömeg” lelkesen élteti korunk Dózsa Györgyét, akinek láthatóan jölesik e szeretetáradat. Éles határozottsággal jelenti ki — „Bármilyen legyen is a frakcióülés eredménye, én magyar maradok”. A sorokban viharos eljenzés, egy az önjelölt tüntetésvezetők közül lecsap a mikrofonra és előre felköszönti a néptribunát nevenapján. Mindenki boldog, a lelkek összeérnek, hát így is lehet, van valaki, aki megmutathatja a kiutat. A bűnös Kádár-rendszer utolsó üldözőitje már negyven méterrel ordítja: „Mars ki a kommunistákkal a parlamentből!!!” Odaérve variálja még néhányszor, de senki nem tart vele (legalábbis hangosan nem).



ges kiscgazda-pártot? (Ki lehet próbálni, nem egyszerű dolog.) Rémülettel vegyes megdöbbenés fogadja próbálkozásait, de ez nem zavarja. Társa lelkesen harsogja: „Torgyán József vállalta fel egyedül a kiscgazda képviselők közül a nemzeti politikát.” Eufóriás tombolás — „Éj-jen Torgyán! Éj-jen Torgyán! Éj-jen Torgyán!” — idős házaspár mögöttünk sziszegi: „Rohadt fasiszták, hát ilyet!” Akinél éppen a mikrofon van, a közeledő Nagy Ferencet meglátva rákezd — „Éj-jen Nagy Ferenc! Éj-jen Nagy Ferenc!” Az éltetett odaér a mikrofonhoz, valami üdvözlésléfélet morog, mire az ezerfejú cézár vele mit sem törődve rákezd — „Éj-jen Torgyán! Éj-jen Torgyán!” Am nem, ezzel még nem volt vége. Valaki a mikrofonba bemondta: „Krássó György után Torgyán József a legnagyobb magyar!” Itt kell(ene) abbahagyni. manó

„Felzárkózni Európához?”

Tudományos tanácskozás a Társadalomelméleti Kollégium 10. születésnapján.

Április 8. hétfő
— Történelmi háttér. Pach Zsigmond Pál: A közép-kelet-európai régió kialakulásának világgazdasági összefüggései. (Hogyan értelmezhető Közép-Kelet-Európának a Nyugattól való elkanyarodása és ennek következtében kialakult sajátos fejlődése a világgazdaság-szemlélet alkalmazásával.)

Április 9. kedd
— Nyugat-Európa a '90-es években. (Hogyan írható le a fejlődésünk — mintaként vagy hatalmi centrumként, de mindenképpen — meghatározó európai tőkés integráció, annak különböző oldalai.)

Palánkai Tibor: Az integráció lényegi vonásai. Csáki György: Közgazdasági és pénzügyi problémák az egységesülő Európában.

Borbély Szilvia: Az Európai Közösség társadalompolitikája 1992 után.

Április 10. szerda
— Kelet-Európa a '90-es évek küszöbén. (Milyen történelmi adottságok határozzák meg Kelet-Európa esélyeit a '90-es években, van-e lehetőség önálló fejlődési stratégia kialakítására?)

Krausz Tamás: A sztálinizmus öröksége. Morva Tamás: A gazdasági reformok öröksége. Lőránt Károly: Az adósságválság öröksége.

Április 11. csütörtök
— A felzárkózás távlatai — kerekasztalvita Szentes Tamás, Salgó István, Szegedi Péter. (Előzetes kérdések: a társadalom adaptívitásának lehetőségei és korlátai, a modernizáció-elméletek relevanciája, nemzeti és regionális stratégiák lehetőségei, közgazdasági receptek társadalmi feltételei (konfliktusvesztések), a balkanizálódás fogalma és elkerülhetősége, az új nemzetközi munkamegosztásból származó előnyök és hátrányok, a társadalom kettészakadásának következményei, a függetlenség és szuverenitás értelmezhetősége, a Nyugathoz való viszony: másolás vagy alkalmazkodás, esetleg valami egészen más.)

Az előadások kezdete: hétfőn, kedden és szerdán: 16.30, csütörtökön: 17.00. Helye: a kollégium (Ráday u. 43/45) könyvtárterme. Az előadások előtt és után: filmvetítések (video) minden nap 15.00-tól és 22.00-tól (Csendesek a hajnalok, Hair, Eper és vér, És mégis felkel a nap, Kialts szabadságot, Lángoló Mississippi); kiadványok (Fordulat és egyebek árusítása); Kakaó-bár, benne: terefer a kollégium tagjaival. A hét egy-egy napján: szellemi árverés — (játékos vetélkedő); óregek — ifjak és fiú-lány labdarúgó-rangadó; táncház; diapanoráma-show. Szombaton 13-án: kirándulás.

Tárt karokkal várja az érdeklődőket a 10 éves TEK

Talpmasszázs és gyúrás

Universitas sportnap

Versenyek, bemutatók

A NAGY BULI

immár negyedik alkalommal a budapesti felsőoktatási intézmények hallgatói, oktatói számára április 13-14-én kerül megrendezésre. Egész napos sportprogram, látványos bemutatók, tréfas versenyek, táncműsorok, kulturális műsorok a Magyar Testnevelési Egyetemen (Budapest, Alkotás u. 44.)

A RENDEZVÉNY FŐVÉDNŐKEI:

dr. Andrásfalvy Bertalan művelődési és közoktatási miniszter, Gallov Rezső, az OTSH elnöke, dr. Istváni Csaba, a Magyar Testnevelési Egyetem rektora.

Az Universitas sportnap keretein belül lesz megrendezve az Universitas-kupa budapesti területi döntője.

A SPORTÁGAK:

— kispályás foci (férfi), — kosárlabda (férfi-női), — röplabda (férfi-női).

A sportnap alkalmából pótnévezést is lehetővé teszünk. Részletes információkat a versenykiírás tartalmaz.

Szintén az Universitas sportnapon kerül lebonyolításra az

1. ORSZÁGOS EGYETEMI FŐISKOLAI FLOORBALL-TORNA,

amire várjuk az ország bármelyik felsőoktatási intézménye csapatának a nevezését. Szállást, ellátást 13-án és 14-én biztosítunk.

A sportprogramról közül néhány érdekesebb: vízi show, látványos testépítés, tréfas váltóversenyek, zsákoló bajnokság, hárompontos dobóverseny, utcai futóverseny, triatlón. Látványos bemutatók: lesznek többek között sportakrobatika, sziklamászás, Harlem, trükkös torna. Ezenkívül lesz még előadás az észak-amerikai profi sportokról, bemutatkozik a squash (fallabda). Talpmasszázs, gyúrás

A kulturális műsorok közül kiemelkedik az Old Boys együttes fantasztikus rock and roll-műsora, de lesz még görög tánc, latin-amerikai tánc, latin Combo együttes közreműködésével. Az estét a sportdisco zárja.

További információval Solyom Attila, a rendezvény fő szervezője szolgál (156-4444, 156-4650), valamint az egyetem Sidlovics Sándor (Tarkarét 103. szoba).

Az első (?) kompromisszum

Finisben a bizottsági munka

A szervezetfejlesztési bizottság legutóbbi ülésén áttekintette helyzetét. A következő egy évben várhatóan nem születik új felsőoktatási törvény. Átmeneti rendelkezéseket nem szándékozik hozni a kormányzat, ezért a mostani változásoknak a jelenlegi szabályozással összhangban kell megvalósulniuk. Ebből következően a testület javaslatainak két lényeges eleme formálisan nem valósulhat meg: az elnök — főtitkár szerepössztást, illetve a formális (gyenge) kari szerveződést a jelenlegi törvény nem engedi meg; rektor — általános rektorhelyettes felállással, illetve a kari tanácsok megtartásával kell számolni. A bizottság a következő alkalommal az oktatásfejlesztési javaslatok és a szervezeti változtatások egyeztetésére ül össze.

Az oktatásfejlesztési bizottság március 22-i ülésén Chikán Attila tájékoztatót adott arról a megbeszélésről, amelyet a rektor és a három bizottsági vezető tartott az egye-

tem átalakítására hivatott események menetrendjéről.

Az előzetes tájékoztatás után a bizottság rátért a képzéskorszerűsítési munkálatok során következő feladataira. Megtárgyalták a bizottsági tagok által beterjesztett javaslatokat; így az egyetemi vizsgaszabályzatról, az MSZI átalakításáról, a nyelvtanuláshoz, a tanárképzésről, a posztgraduális képzésről, a társadalomtudományi szakirányok törzstárgyairól, óraszámairól, és az üzleti albizottság által javasolt tantárgy struktúráról.

KÖZGAZDÁSZ A BUDAPESTI KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA
Felelős szerkesztő: Halay Edit
Szerkesztőség: Budapest, XI. Fővám tér 8. 1093
Telefon: 117-4548
Kiadó: BKTE
91-4186. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: dr. Csónász Zoltán vezérigazgató
ISSN 0230-7529

A Magyar Tudományos Akadémia KTI Közgazdaságtudományi Intézete 1E Hungarian Academy of Sciences Institute of Economics

PÁLYÁZATOT HIRDET

VÉGZŐS HALLGATÓK SZÁMÁRA. AKIK BEKAPCSOLÓDNI SZERETNÉNEK 1991-BEN INDULÓ PROGRAMJÁHOZ. A FIZETÉS AZ INTÉZETI BÉRTÁBLÁZAT TUDOMÁNYOS SEGÉDMUNKATÁRSI BÉRTÉTELEI SZERINT.

Jelentkezés: írásban, önéletrajzzal és az érdeklődési kör megjelölésével az intézet tudományos titkárságán, Antal Kálmánéknál; Budapest, XI. Budaörsi út 45. VII. 716. telefon: 185-2571.

Álláshirdetés

A Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Rt. (Budapest, X. Gyömrői út 19-21.) felvételt hirdet közgazdászok részére az alábbi munkahelyeken:

PÉNZÜGYI STRATÉGIAI OSZTÁLY, STRATÉGIAI TERVEZÉSI OSZTÁLY, KÖLTSÉGGAZDÁLKODÁSI OSZTÁLY, ÁROSZTÁLY.

ELEMZÉSI OSZTÁLY, TERMELESI FŐOSZTÁLY.

Kezdőbér 14 500 forint.

Vidékieknek öt éven át 1000 Ft albréti hozzájárulást, állami nyelvvizsga alapján 8-15 százalék nyelvpótlékot biztosítunk.

Érdeklődni lehet személyesen vagy telefonon a Személyzeti és Oktatási főosztályon, a 127-3047-es telefonszámon.

AZ ÁLLÁSHELYEKET 1991. SZEPTEMBER 1-JÉIG KELL ELFOGLALNI.

Selley Károly személyzeti és oktatási főosztályvezető

A KDC válasza a „Kék Duna Club”-nak...

Szeretném sajnálkozásomat kifejezni, mert a közművelődési bizottság elé beterjesztett anyagomat — amelyben a volt Dunaparty Club-ot „öcsároltam” — csak közvetlenül a bizottság ülése előtt adhattam át Neked. Ennek oka az volt, hogy a kérdéses anyag eleve csak két nappal az ülés előtt készült el (tehát a bizottság tagjai is csak ekkor kaphatták kézhez), és az ülésig hátralevő két nap már nem találok semmi Veled. Megjegyzem, az ülésre is én hívtalak meg korábban, s talán feltételeztem, hogy a bizottság „némi” adósságot is Sőt, egy-két dologra a mai napig nem kaptam elfogadható választ a közművelődési bizottság (pl. sehogysem akar-nak a DPC pénzügyi záró-egyenlegéről különböző időpontokban készített elszámolások megegyezni egymással, s az sem teljesen világos, hogy mi lett a sorsa néhány, a Dunaparty által beszerzett és használt eszköznek a klub megszűnése után, pedig ezokról olyan döntés született, hogy kerüljenek közvetlenül a közművelődési bizottság tulajdonába...). Ezért talán érthető, ha a bizottság többsége azon a véleményen van, hogy mielőtt valaki újra beindítana egy szombati szórakoztató klubot az egyetemen, nem ártana végre lezárni az elzárta tenné a jobblétre szenderült DPC ügyét, pláne, ha ez a valaki nem más, mint a DPC egykori főrendezője!

Éppen most nem határozható el magad az egykori Dunaparty Club-tól, bármennyire is szeretnéd, még ha állításod szerint új klubod annyira különbözne is a régitől! Ez utóbbi különbözősége egyébként csak a Közgazdász legutóbbi számában megjelent interjú során utaltál, a közművelődési bizottság elé került anyagodból — melyről igenis tudnod kellett, hogy oda kerül — ez egyáltalán nem derül ki, sőt! Már csak azért sem hiszek benne, hogy az új klubod nagyon sokban eltérne a DPC-től, mert vettem a fáradságot, és előkerestem azt az anyagot, amelyet annakidején, a Dunaparty Club indulásakor Végvári Attilánál nyilváníttam le. És személy szerint engem is. Ezek után kénytelen vagyok nyilvánosan válaszolni.

Nos, szerintünk ránézésre is megállapítható volt a Dunaparty Club közönségéről, hogy túlnyomórészt középkorúakból áll, de szakmai körökben is ismeretes azért, hogy melyik korosztály kedveli az Arató-diskót. Nem véletlen, hogy annakidején a budapesti egyetemi klubok erős fenntartásokkal fogadták a DPC belépési szándékát szervezetükbe,

telezhetted volna rólam, hogy nem szándékosan késleltetem, hogy megkapd az anyagot... nem az én irromban volt a meghatározó a bizottság döntésében. Az egykori Dunaparty Club-ról ugyanis a bizottság tagjai közül a legtöbbnek — feltételezem — már eleve kialakult véleménye volt. Hogy mást ne mondjak, ugyanez a bizottság döntött annakidején a Dunaparty Club megszüntetéséről.

Igaz, azon az ülésen nem Te, hanem Végvári Attila képviselte a DPC-t. Persze ettől még tudhatnád, hogy egykori klubod — melynek második embere voltál — jónéhány rendezetlen ügyet, és hagyott maga után. Ilya terjesztett be a DPC tervezett működéséről, céljairól. Az általam most írt anyag, mely a szándékaid szerint beindítandó „Kék Duna Club” (milyen érdekes, rövidítve KDC!) céljait és tervezett működését vázolta, több helyen szörül szóra megegyezik a fenti, Végvári-féle anyaggal, olyannyira, hogy néhol több egymást követő mondat is változtatás nélkül lett átveve abból! Ez azért nagy bátorság egy alig valamivel több, mint egyoldalas irromban, nem gondolod? Mindenesetre elég sokat enged következtetni arra, hogy mennyiben különbözne új klubod a régi DPC-től.

Az általam írt anyag valóban azért készült, hogy mindent elkövesse annak érdekében, hogy ugyanaz a társaság, amelyik egyszer már leszerelt a DPC-vel, ne újíthassa meg működését, amelyből rengeteg problémánk származott akkoriban. En ezt vállalom, mint ahogy az utolsó betűig vállalom mindazt, amit a szóban forgó anyagban leírtam. Ugyanakkor szeretném felhívni rá a figyelmedet, hogy eredetileg ezt az anyagot csak a közművelődési bizottság ülésére, mint a döntésben érdekelt fél készítettem, és nem szántam a nagy nyilvánosság előtti közlésre. Te pedig rögtön a Közgazdászhoz fordultál, ami azért nem volt szerencsés, mert így

vád alá az egész KDC-t, de bizonyára tiszteletlenül egyetemi klub vezetői rosszul mérték fel, hogy melyik korosztály szórakozását szolgálja elsősorban a Dunaparty Club... Szeretnék emlékeztetni rá, hogy többen is felvetették: önmagában attól még nem lesz egy klub „egyetemi klub”, hogy egyetem falai közt tartja rendezvényeit! S ezt nem én mondtam, a DPC-ről! Ide kívánko-

zik: mi vállaljuk, hogy megrendezünk olyan zenekarok koncertjeit is, amelyekre sok középiskolás kíváncsi (sokszor egyetemünk egy-két tanára, ill. dolgozója úgy könyörgi be, a középiskolások fiátlányát egy-egy ilyen rendezvényünkre), de bárki, aki valaha is betette a lábát a KDC-be, az tudja, hogy egyáltalán nem ez a jellemző korosztály még ezeken a rendezvényeken sem! Mindenesetre azt elhiszem, hogy a Dunaparty közönségéből is sokan csalódtak, ha véletlenül betévedtek egy KDC-rendezvényre. Hát igen, ez egy kicsit más... Talán

ezért sem hoz annyi nyereséget, amennyit állítólag a DPC hozott fénykorában... végignézni a vendégek, mégpedig többnyire egyhelyben állva. Elismerem, a színpad a KDC rendezvényem valószínűleg erősebb igénybevételek volt, de azért ti is használtátok több, mint egy évig. Ezek után a színpadot a KDC feltessze egymaga, saját költségén újítja fel az elmúlt nyáron!

Ha a földszinti WC-k állapotát igyekeztem összefüggésbe hozni a KDC-vel, arra nem mondhatok mást, mint azt, hogy bárki bármikor megtekintheti ezeket a WC-eket egy-egy KDC-rendezvény után: tisztábbak, mint hetek között, oktatási időben bármikor! Ezt nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hiszen a férfi WC-ben még rendező is ül a rendezvény alatt, nülég azért, mert nehéz összemérni egy már (talán nem is olyan rosszul) működő, bevált dolgot igérettel, amelyek ugyan lehet, hogy tetszetősek, de elhangzottak már hasonlóképpen a Ti szótokból... Emellett érdekes lenne, ha minden egyes alkalommal, amikor valakinek eszébe jut klubot csinálni, pályázatot ír-nának ki, melynek során az döntene, hogy ki ígér többet egy létező, működő klubnál (jelen esetben a KDC-nél)...

A KDC-t ugyanis működése, programjai minősítik, és nem az ígéretei! Biztosan van mit javítani rajta, de eddig még egyszer sem bukott meg, és még az olyan nyilatkozatok is elviseli, mint amelyekre kénytelen voltam a fentiekben válaszolni.

Üdvözlettel: Kelemen Zoltán

Közgazdász
A Közgáz DiákCentrum következő műsora március 29-én, pénteken este 20.00-22.00-ig: non-stop funky and soul disco (d. j.: Szeles Tibor); mozifilmek: Metamorfózis (ol. sci-fi), Delta Force Kommandó (ol. akciófilm); teaház; salátabár; casino.
Április 5-én, pénteken este 19.30-22.00-ig: Benkő László Omegamix koncertje; mozifilmek: Tűz, jég és dinamit (német, fsz.: Roger Moore), Kedves ellenségem (am. sci-fi, fsz.: Dennis Quaid, Louis Gossett jr.); non-stop funky and soul disco (d. j.: Szeles Tibor); teaház; salátabár; casino.